

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 4/2019

Duben 2019

Jsme ve válce. Už od Adama a Evy

Bojujeme. Na duchovní frontě. Den co den, minutu za minutou. Ne zbraněmi světa, ale ducha.

"Pěkná laguna, vyhozená kotva? Všechno jasné a bezpečné? Toto není křesťanství. Křesťanství je zápas, cesta a ochota nechat se vyvést z laguny do hlubokých vod, kde Bůh překvapuje a přitahuje," říká papež František. Jsme uprostřed zápasu. V duchovní válce. Ať jsme si toho vědomi, nebo ne. Každý den ho zakoušíme. Zápas mezi dobrem a zlem, tělem a duchem, nebem a peklím. Bohem a ďáblem. "Víme, že jsme z Boha a celý svět je v moci Zlého," píše apoštol Jan ve svém listě (1 Jn 5, 19). Boj, který potrvá až do posledního dne. Zlý o nás zápasí. Bůh už vyhrál. Ale dokud jsme na zemi, zápasíme. Ustavičně zápasíme, nejsme jen pozorovateli, ale reálnými aktéry boje, a jsme schopni zvítězit

jen s Boží milostí. "Podříd'te se tedy Bohu; vzepřete se ďáblu a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu a on se přiblíží k vám." (Jak 4, 7-8)

Rodíme se s dědičným hříchem, kterého se zbavujeme svátostí křtu, který ho stírá, obrací člověka k Bohu a dává mu život v Kristově milosti. Dědičný hřích,

i když nemá povahu osobní viny, je zbavením prvotní svatosti, spravedlnosti, avšak lidská přirozenost není zcela zkažená – je jen zraněna ve svých přirozených silách, podrobena nevědomosti, utrpení a moci smrti a náchylná ke hříchu, jak píše Katechismus katolické církve (čl. 405).

Dále hovoří o duchovním boji: "Už v samém člověku, protože je složená bytost – duch a tělo – existuje určité napětí a odehrává se určitý boj náklonností mezi »duchem« a »tělem«. Ale tento boj patří ve skutečnosti k dědictví hříchu, je jeho následkem a zároveň potvrzením. Je součástí každodenní zkušenosti duchovního boje." (čl. 2516) Dábel, který hříchem prarodičů získal určitou nadvládu nad člověkem, přesto neomezuje svobodu člověka. Následkem dědičného hříchu je ve světě boj. A právě proto bojujeme. Duchovní zápas.

Lidská duše je nejdůležitějším bojištěm na Zemi. Právě v ní se svádí nelidský boj – Bůh versus ďábel. Církev jako obrovská bojová linie. Povolnými zbraněmi jsou jen zbraně lásky – modlitba, svátosti, půst, pokání... A pokora srdce.

POKOJ SRDCE!

Duchovní boj může mít vnější i vnitřní podobu. Vnější – to, co přichází na nás zvenku (všechny vnější podněty), a vnitřní – co vychází z našeho srdce, myslí, těla.

Řeckokatolický kněz a exorcista Jozef Mareta pojmenoval čtyři návnady, na které nás Zlý chytá (jako ryby na háček): Být povrchními, nejít do hloubky,

upírat se na minulost, nebo se obávat budoucnosti. Nevyváženost toho, co by mělo být v harmonii. Znechucení. Dobrá předsevzetí, dokud nepřejdou od slov ke skutkům, nás nezachrání.

Lorenzo Scupoli v díle Duchovní zápas jmenuje čtyři velmi spolehlivé zbraně, které zajistí vítězství v tomto boji:

schopnost nedůvěřovat výlučně svým silám; důvěra Bohu; duchovní cvičení a modlitba. V duchovním boji není třeba rezignovat, raději se obrátit k postrachu démonů – Panně Marii. Ona zmůže skutečně mnoho.

Serafim Sarovský udává důležité kritérium pro rozlišování duchů – pokoj srdce. Ne, nemám na mysli "klídek", pohodu, lhostejnost... Ale skutečně hluboký, vnitřní pokoj v srdci. "Získej vnitřní pokoj a mnozí lidé najdou u tebe spásu," řekl svatý Serafin. Dosvědčují to mnozí. A možná jste to sami zakusili...

(NE)ČEKÁ NÁS BOJ...

Když děláme věci pro Pána, když ho následujeme celým srdcem, Zlý nám neustále hází klacky pod nohy, známe to sami. Ale právě to je často důkazem, že jdeme správně. Je pochopitelné, že čím více následujeme Ježíše, tím víc se to Zlému nelíbí. On totiž ví, že má málo času. V Knize zjevení čteme: "Na nebi se strhl boj: Michal a jeho andělé bojovali proti drakovi. Bojoval drak i jeho andělé, ale neobstáli a už nebylo pro ně místo v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný d'ábel a satan, který svádí celý svět, byl svržen; byl svržen na zem a s ním byli svrženi jeho andělé." (Zj 12,7-9) Nečeká nás boj s hmotným světem,

zbraněmi. Ne s viditelným světem, ale s neviditelným (srov. Ef 6,12). Emeritní papež Benedikt XVI. na toto téma jednou řekl: "Každý den musí křesťan obstát v boji, který se podobá zápasu, jaký Kristus vybojoval v Judské poušti, kde ho čtyřicet dní pokoušel d'ábel. Jde o duchovní boj, namířený proti hříchu a v konečném důsledku proti samému satanovi. Tento boj si žádá celého člověka a vyžaduje jeho neustálou obezřetnost."

Nelze stát na straně nikoho. Musíme si vybrat. Neutrální tábor v této válce neexistuje. Ani žádné příměří. Denně o to prosíme v modlitbě Otče náš: zbav nás Zlého! Nemůžeme zůstat vůči tomu lhostejní. "Buďte strážliví a bděte! Váš protivník, d'ábel, obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil." (1 Pt 5, 8) A tak si oblečme Boží výzbroj a pojďme do boje. Abychom jednou mohli zvolat s apoštolem Pavlem: Dobrý boj jsem bojoval(a), běh jsem dokončil(a), víru jsem uchoval(a).

(podle Slovo+)

Sedm rad, jak obstát v duchovním boji

Už to víme: náš život je zápas. Potřebujeme se denně, v každém okamžiku rozhodovat mezi dobrem a zlem. A to špatné se neztratí, pokud se k němu obrátíme zády. Do boje je třeba mít dobré zbraně. Máte je?

Křesťanství vás nebolí? Chyba!

Přestože jsme ve většině případů pacifisté a představa zbraně nám nedělá dobře, tentokrát není na výběr. Podle Písma se o nás i nyní pokoušejí dost velká esa: "Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." (Ef 6,12) V této situaci není na výběr – jestliže máme pravdivě postavit před Boha a odpovídat na jeho slovo činem. Sladká pohodlnost, plná spíž a břicho, dobrý film, fitko a jedna mšička v neděli padají do zapomnění. Stejně jako názory "já ne, já muzikant" a pštroší život s hlavou v písku, kde přece nic nevidím, a tak nemusím reagovat. Kdo dostal víru, je povolán do boje už samým křtem, dezertéři a absentéři padají rovnou do náruče nepřitele. Vypadá to – pokud volky-nevolky chceme stát ve vojsku Pána – na adrenalin s Bohem do konce života a v tom případě není na škodu dobře si vybrat svou výbavu do duchovního zápasu.

1. Boží posilovna

Každá důležitá věc zasluhuje dobrou přípravu, každodenní trénink. Přesně tak, jak to dělal Usain Bolt, když chtěl znovu zaběhnout minimálně takový čas jako naposledy. I my potřebujeme každý den začít a končit v posilovně – a tou naší je růst v jistotě, že Bůh je mocný a on i nám dává sílu do všeho, co nás dnes čeká. Bojovat jen sám se svými schopnostmi, třebas i na míru danými by nevydrželo dlouho... Na tento zápas, když o mou duši hrají mocnosti nebe a pekla, potřebuji lídra, jehož jméno a znamení zaplaší nepřátele. Denně to pro každého z nás znamená opakovat si, komu od křtu patřím, do kterého vojska jsem začleněn: jsem Boží!

Toto soukromé i veřejné přiznání nás znovu povzbudí: neboť "kdo je jako Bůh?"

2. Mějte odvahu!

Pavel říká, že máme odolat d'áblovým svodům, vše překonat a obstát! Často si připadáme slabí na to, co se před námi vynořuje. Obrazy obtíží a překážek, nemožností a vnitřního pochybování jsou příliš silné, aby se daly jen tak jednoduše přejít. Přesto je třeba vykročit – nezapomínejme, že jde o finty nepřítele, které nás mají znejistit a zastavit. Strach není od Boha, strach je od Zlého.

3. Opásejte se pravdou!

Být opásán znamená nedovolit, aby se mi oděv pletl mezi nohama a vál kudy-tudy, ale aby mě zakrýval a chránil. Nejprve tedy potřebuji znát pravdu o sobě samém – bez ní se těžko mohu postavit k tomu, co ode mě Bůh očekává. A stejně potřebuji znát pravdu o tom, co je kolem mě – v druhých i ve společnosti, kde žiji. Má mě proto zajímat, jak poznám pravdu? Jak ji žít v sobě a kolem sebe? Toto je první zbraň a často je už jen tato těžká na nošení a používání.

4. Dejte si pancíř spravedlnosti!

Pancíř mi má chránit ty nejcitlivější místa. Která to pro mě jsou? Má duše, moje víra, můj vztah s Bohem. Pokud to bude pro mě prioritou, pokud vztah s Bohem bude u mě na prvním místě, pokud bude živý, osobní, silný a neustálý – budu spravedlivý. Budu umět moudře a citlivě zaujmout stanovisko vůči sobě a jiným: protože o tom budu mluvit s Bohem a budu mu předkládat a s ním konzultovat vše, co do mého života vstoupí.

5. Bez dobré obuvi ani na krok!

Tato obuv má být pohodová přinášet pokoj všude, kam přijdu. Můj pokoj neplyne z toho, že ustoupím názorům druhých, že se budu stahovat do ulity, že se neprojevim. Pavel mluví o pohodovosti při přinášení evangelia pokoje, což znamená, že pro mě je evangelium tak silné, a tak moc jsem jím proniknutý, že zůstává po mně jako znamení, jako stopa mé přítomnosti. Možná jsme to už zažili: člověk, který toho možná neřekl mnoho, ale byl citlivý, vnímavý, zajímal se o druhé, a přitom měl jasný postoj bez tlaku – a když odešel, stále jsme se cítili nadšení a povzbuzení z jeho přítomnosti. Toto je pokoj z evangelia, to je stopa Boha v mém projevu.

6. Vezměte si štít víry!

Ochrany nikdy není dost – a v boji to platí dvakrát. A já kromě pancíře spravedlnosti potřebuji i štít víry. Nač? Neboť potřebuji pevně vědět, komu a proč jsem uvěřil, kdo je můj Bůh a co dokáže. V tomto poznání nebude mít protivník šanci mě znejistit v náročných okamžicích: protože není nic jednoduššího než zpochybnit, že Bůh je tady, že tato situace není fiasko, že s ním to zvládnou... Uvěřit, že s Bohem vždy vítězím je přesně ten štít, kterým se dají a mají odrazit všechny "ohnivé šípy zlého ducha" (Ef 6.16).

7. Ještě přilbu a meč!

Bez těchto dvou věcí nemůže žádný bojovník vyjít ven – a to platí i pro boj v duchovní sféře. Přilba spásy mi má připomínat, jakou cenou jsem byl vykoupen a že neexistuje nic, jen já sám, kdo by mi mohl zabránit být spasen. Být si vědom účinnosti Ježíšovy oběti, přijímat ji v pokoře a ve vědomí, že je to nezasloužený dar lásky. Zbývá nám už jen meč Ducha – Pavel říká, že jím je Boží slovo! Pokud ho čtu a denně jím žiji, Duch svatý je ve mně a koná. Je mečem, který mě dokáže bránit.

Sedm zbraní je v plnosti vydání: do boje!

(podle Slovo+)

C. S. Lewis: ***Rady zkušeného d'ábla***

Světznámá kniha od vynikajícího C. S. Lewise provokuje už svým názvem. Co se pod ním ukrývá? Možná mnozí netuší, že je to jedno z děl, které by si zasloužilo mít místo v knihovně každého (nejen) křesťana.

C. K. Chesterton řekl, že satanův pád způsobila jeho smrtelná vážnost. Z toho vychází C. S. Lewis při psaní knižního titulu *Rady zkušeného d'ábla*, který doplnil o znaky tehdejší doby. Poprvé vyšly během druhé světové války v novinách *The Guardian*. Je až zarážející, jak velmi aktuální jsou i dnes.

"Lidé nemají zkušenost osobního setkání s Nepřítelem, jaké se my, bohužel, nedokážeme vyhnout," čteme v jednom z 31 Zmarchrobových dopisů. Prostřednictvím těchto listů popisuje Zmarchrob svému méně zkušenému synovci Tasemníkovi, o co hraje ta která strana v duchovním zápase: "My chceme dobytek, který se nakonec stane naší potravou, on chce služebníky, kteří se nakonec stanou syny. My chceme vysávat, on se chce rozdávat. My jsme prázdní a chceme být naplnění, on je plný a přetéká. Cílem našeho boje

je svět, ve kterém Náš Otec v Hlubinách vtáhne všechny ostatní bytosti do sebe. Nepřítel chce svět plný bytostí, které s Ním budou sjednoceny, ale přitom samostatné a jedinečné."

Je všeobecně známo, že ve vztahu k démonům se lidé dopouštějí dvou stejně závažných chyb – jedni vůbec nevěří v jejich existenci a druzí o nich projevují přílišný, až nezdravý zájem. Obě chyby Zlého těší stejně.

POHLED NA ŽIVOT Z NOVÉHO ÚHLU

"Nezapomínej, že jediné, na čem záleží, je míra, do jaké se ti podaří člověka izolovat od Nepřítele. Nezáleží na tom, jak malé jsou jeho hříchy, pokud se jich

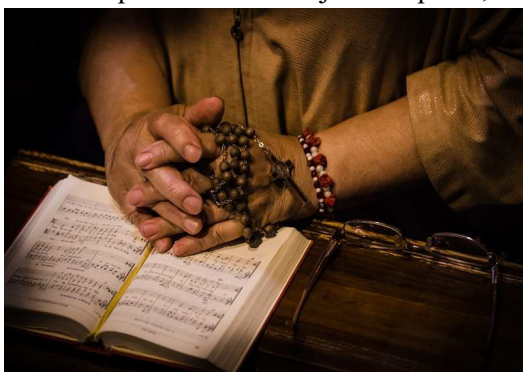
nahromadí tolik, že ho vytrhnou ze Světla a vrhnou ven, do Prázdnoty. Vražda není o nic lepší než karty, pokud k tomu karty postačí." O záměru knihy říká sám autor: "Jejím cílem není spekulace o životě ďáblů, ale pohled na lidský život z nového úhlu." Je vsuktu zajímavé podívat se na plán spásy z pohledu Zlého – o co přišel, zatímco my jsme získali. Všechno. V listech, které píše Zmarchrob, najdeme mnoho užitečných podnětů. Ovšem, všechno je třeba si vzít k srdci obráceně. Věříte v anděly? Ne, nemám na mysli buclaté barokní andělíčky. A věříte v ďáblů? Ani zde nemám na mysli výtvarné či pohádkové zobrazení. Lewis říká, že ďábel je opakem anděla podobně, jako je špatný člověk opakem dobrého. "V Bibli je návštěva anděla vždy spojena se zděšením a setkání musí začít slovy »Nebojte se! «. Viktoriánský anděl se vždy tváří, jakoby říkal »Ale, no tak...»“

MINULOST, PŘÍTOMNOST, BUDOUCNOST

"Lidé žijí v čase, ale náš Nepřítel je určil pro věčnost," píše Lewis. Bůh chce, abychom se zabývali buď přítomností nebo věčností. Naopak Zlý, abychom žili zaměřeni na minulost, ideálněji však na budoucnost. "Vděčnost hledí do minulosti, láska do přítomnosti. Strach, lakomství, žádostivost a ctižádost hledí vpřed." V knize najdete mnoho rad, které lze aplikovat do svého vlastního křesťanského života samozřejmě obráceně: "Nic, co je přirozené, neprospívá našim záměrům. Všechny extrémy (kromě extrémní oddanosti Nepříteli) je třeba podporovat. Naše úloha je nejohroženější právě v okamžiku, kdy se v člověku touha plnit Nepřítelovu vůli promění na rozhodnutí. Když jde o jakýkoliv požitek ve zdravé, normální a uspokojující formě, jsme v určitém smyslu na Nepřítelově půdě. Musíš se spoléhat na fráze, ne na zdravý úsudek; nějaká ošřpaná fráze pravděpodobně zcela postačí. Neexistuje nic lepšího, co by zablokovalo lidskou mysl před Nepřitelem, jako nejistota a úzkost..."

MODLITBA JAKO ZBOŽNÁ NÁLADA?

Mnoho stránek je věnováno modlitbě, Církvi a duchovnímu životu. Zmarchrob, jako zkušený ďábel, radí svému synovci, jak pečovat o svého "pacienta",

kterého dostal na starost. Najdeme zde mnohá důležitá upozornění o tom, jak se (ne) modlit. Ideálem modlitby (z pohledu Zlého) je, když se člověk snaží navodit si jen jakousi zbožnou náladu, která však s modlitbou nemá nic společného. A aby posuzoval hodnotu modlitby podle toho, jak se mu tuto náladu, pocit, podaří navodit. "Jeden z lidských básníků, Coleridge, napsal, že se nemodlí »pohybujícími se rty a ohnutými koleny«, ale prostě »naladí svého ducha na lásku« a oddá se »prosebnému pocitu«. To je přesně ten typ modlitby, jaký chceme."

DUCHOVNÍ VYPRAHLOST JAKO PŘÍLEŽITOST

"Snad tě překvapí poznání, že ve svém úsilí získat duši do trvalého vlastnictví se spoléhá více na krizové období než na období vrcholu. Jeho největší oblíbenci

prošli delšími a hlubšími krizemi než kdokoliv jiný," upozorňuje na důležitý fakt. Krizové období, které často Pán (z ďáblova pohledu Nepřítel) využívá k růstu ve věrnosti, víře. Modlitby, které Bohu lidé nabídnou v období sucha, vyprahlosti, ho těší nejvíce. "Nepřítel dokonce nechce ani to, aby se člověk příliš zabýval svými

hříchy – jakmile jich lituje, co nejdříve se opět začne zajímat o svět kolem sebe, tím má Nepřítel větší radost," popisuje Boží milosrdenství. A tím nám dává nenahraditelnou lekci o tom, že máme svých hříchů litovat, ale dále se jimi již nezabývat. Jinak nahráváme na smeč Zlému. A to pořádně.

(podle Slovo+)

Oni takto a jak ty?

André-Marie Ampère
1775-1836

Francouzský matematik a fyzik, který proslul zejména svými pracemi z oblasti magnetismu a elektrodynamiky.

Nejpřesvědčivějším důkazem jsoucnosti Boží je očividný soulad všeho, co udržuje pořádek ve vesmíru a živým bytostem dává vše, co je potřebné pro jejich organismus, aby mohly jednat, rozmnožovat se a rozvíjet své fyzické i duševní schopnosti.

Hans Christian Oersted
1777-1851

Dánský fyzik, chemik a filosof. Proslavil se systematickým výzkumem elektromagnetismu, objevil mimo jiné, že elektrický proud působí na střelku kompasu.

Každé důkladné zkoumání přírody vede k poznání Boha a poučuje nás, že ve srovnání s Bohem nejsme ničím, ale Bůh nás dělá něčím.

Karl Friedrich Gauss
1777-1855

Německý matematik a fyzik, vynálezce magnetometru.

Až udeří naše poslední hodina, bude naší nevýslovnou radostí vidět toho, kterého jsme mohli ve své tvořivé práci jen tušit.

(Když se dal zaopatřit, poručil vysypat chodbu květinami, jako o Božím Těle.)

Mary's Meals - Mariina jídla

Mary's Meals je mezinárodní hnutí, které velmi účinně bojuje proti hladu ve světě důsledným uskutečňováním jednoduché myšlenky: zaváděním projektů školního stravování v zemích, kde chudoba a hlad brání dětem v přístupu ke vzdělání. Vzdělání pak dětem i jejich komunitám otevírá cestu z chudoby.

Protože oficiální webové stránky www.marysmeals.org (a mnoho jejich oficiálních národních jazykových variant) poskytují velmi dobrý informační servis, shrneme jen ty nejdůležitější informace – základní myšlenku, vizi, způsob práce a historii hnutí.

Jednoduchá myšlenka, která funguje

Mary's Meals poskytuje dětem jedno jídlo denně v místě jejich vzdělávání s cílem přilákat chronicky chudé děti do školních tříd, aby dostávaly vzdělání, které jim otevírá cestu z chudoby.

Milióny dětí po celém světě dnes kvůli chudobě nechodí do školy. Místo vzdělávání pracují na polích, žebrají na rozích ulic nebo prohledávají odpadky, aby přežily. Další milióny dětí navštěvují školu tak hladové, že nejsou schopny se soustředit a učit se. Ale díky podporovatelům Mary's Meals více než JEDEN MILION dětí – napříč Afrikou, Asií, Latinskou Amerikou a Karibikem – dnes sedí ve školních třídách s plnými žaludky a učí se číst a psát. Tito mladí lidé mohou vyrůst v muže a ženy, kteří vyvedou své komunity z chudoby a ukončí jejich závislost na pomoci.

Mary's Meals začínalo v roce 2002 v Malawi stravováním pouhých 200 dětí. Dnes sytí každý školní den více než JEDEN MILION dětí napříč čtyřmi kontinenty. Ve školách, ve kterých je stravování Mary's Meals poskytováno, je vidět nárůst v zápisu, docházce i zlepšování školních výsledků. S 59 milióny

děti, které jsou doposud mimo školu, a s mnoha dalšími chronicky hladovějícími, je však práce Mary's Meals teprve na začátku.

Naše vize

Naši vizí je, že každé dítě dostane jedno jídlo denně v místě svého vzdělávání a že všichni lidé, kteří mají více, než potřebují, se budou dělit s těmi, kterým se nedostává ani těch nejzákladnějších potřeb.

Neuvěřitelně nízké náklady

Hnutí Mary's Meals dnes pomáhá více než milionu dětí s průměrnými náklady na stravu jednoho dítěte na celý školní rok **421,- Kč**. Vypadá to sice neuvěřitelně, ale náklady jsou skutečně takto nízké – je to dáno způsobem fungování hnutí Mary's Meals. Díky práci desetitisíců místních dobrovolníků v zemích přijímajících pomoc (jen v Malawi funguje přibližně 80 000 tamních dobrovolníků zajišťujících distribuci potravin a školní stravování) i díky úsilí dobrovolníků a podporovatelů v zemích, které pomoc poskytují, odpovídají průměrné náklady na školní stravování jednoho dítěte na celý rok skutečně pouhým 421,- Kč.

Díky nově zprovozněné pobočce Mary's Meals v naší zemi je nyní poskytování finančních darů velmi jednoduché.

Platba na český bankovní účet

Oficiální pobočka Mary's Meals v České republice provozuje sbírkový účet:

Název organizace: Mary's Meals Česká republika, z.s.

Číslo účtu: 44 10 277 / 0100 Komerční banka, a.s.

E-mail: info@marysmeals.cz

(zde můžete požádat o potvrzení daru pro daňové účely)

Telefon: 703 685 407

A co my na to?

Když si uvědomíme, že ve světě v důsledku hladu umře každých 10,5 vteřiny jedno dítě na následky hladu, nebylo by od věci jako svoji postní almužnu věnovat svůj příspěvek alespoň jednomu dítěti?

Bože můj, Bože můj, proč...?

Počáteční slova Žalmu 22 jsou známé každému křesťanu – na Ježíšova slova v agónii nelze zapomenout. Pokud se je Ježíš modlil v takové extrémní chvíli, lze považovat tento žalm za znamenitý příklad úpěnlivé modlitby.

Nečtěte další řádky, pokud si Žalm 22 předem nepřčtete, nebo jej alespoň nebudete mít u sebe. Nečtěte, pokud se nepovažujete za jednoho z *anawím* - za věřícího "chudého", který chce důvěřovat v pomoc Boha a považuje se za nedokonalého.

Žalm budeme vykládat z perspektivy pronásledovaného člověka, který doufá v Pána. Byl totiž zkomponovaný jako modlitba ztrápeného jednotlivce.

Po prvním přečtení celého žalmu

bychom mohli nabýt dojmu, že se skládá ze dvou nesouvisejících částí: v první žalmista nařiká (v. 2 - 22), v druhé radostně vypráví (v. 23 - 32). Žalm nebyl vytvořen pro společnou liturgii, ale pro osobní meditaci. Pomocí ní lze vypořádat, že nářek a radost v žalmu jedno bez druhého neobstojí. Nářek končí důležitým slovesem: "A tys mi *odpověďl*." Nařikající začínal zvoláním "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" Volání jakoby z prahu smrti končí tím, že Bůh přece zareagoval. To je důvod, proč zachráněný z prahu smrti nemůže nemluvit o této záchraně. Činí tak v druhé části žalmu chválou, protože chce zvěstovat bratrům Hospodinovo jméno. Vyvrálá chvála a díkyvzdání Bohu tedy pocházejí z nářku a jim patří poslední slovo.

Nářek zdrceného člověka (v. 2 - 22)

Nářek začíná a končí dialogem s Bohem. V tomto duchu je i středový v. 12 spojený s krajními prosbami (v. 2-3 a 20-22). Nařikající začínal tím, že Bůh ho opustil. Uprostřed a na konci nářku však prosí Boha, aby se od něj nevzdálil. V první polovině (v. 2-12) je hlavním tématem vztah nařikajícího k Bohu. Nejprve vyjadřuje svou důvěru, podobný předkům, kteří chválili Boha. Potom

ilustruje svůj žalostný, nelidský stav opovrženého červa. Nakonec však projevuje důvěru Bohu, který ho utvářel již od matčina lůna a chránil.

I v druhé polovině nářku (v. 12-22) si lze všimnout, že středovou sloku obepínají další dvě, které dotvářejí její téma. Tou už není vztah k Bohu, ale kritická situace nařikajícího. Jeho stav se podobá předsmrtnému vysychání života, který z něj vysávají nepřátelé podobní rozzuřeným býkům, krvelačným lvům, útočným psům.

Absence Boha (v. 2 - 12)

Můj Bůh mě opustil? "Bože můj, Bože můj, proč...?" Volání nařikajícího začíná největším důvodem – není to bolest, ale absence Boha. Je to výčitka nebo protest? V každém případě dvakrát vyznává, že Bůh je "můj". V žalmech bývá nářek "Proč?" motivován nepřátelským postojem; zde však vyjadřuje protest proti vztahu lásky s Bohem, který jako by neslyšel. Ale nařikající se nevzdává – volá k Bohu dnem i nocí neúnavně jako Job. Jak se Ježíšův nářek dočkal odpovědi v podobě zmrtvýchvstání, i v žalmu přijde odpověď.

Bůh otců. Žalmista si připomíná živou tradici otců, jejichž chvály vytvořily trůn Boží přítomnosti a Bůh je vyslyšel. Nařikající takto v sobě mobilizuje důvěru:

snad i on chválou zpřítomní Boha. Jeho bezútesné položení však převládne nad mentálním návratem do minulosti: nedokáže chválit Boha a zůstává ve svém stavu.

Červ, a ne člověk. Předkové doufali, ale nařikající se cítí jako "červ". Ne jako člověk

korunován slávou a ctí (srov. Ž 8), ale jako nečlověk, předmět výsměchu a opovržení; jako Izaiášův služebník, nad kterým se trhne hlavou. Pohrdavě ho probodávají pohledy jako meči a finální úder mu zasadí slovy: "*doufal v Pána, ať ho vysvobodí..., pokud jej má rád.*" Právě z přesvědčení, že ho Bůh má rád, žalmista žije. Je to tedy absence lásky Boha, která nařikajícímu završuje agónii. Jeho bolest je umocněna opovržením lidu, který vyznává téhož Boha. Nařikající je jakoby na pokraji smrti. Vlastní lid čeká na jeho poslední vydechnutí, ale on se nevzdává. Ani opovržení od nejbližších nepřemůže jeho důvěru k Bohu.

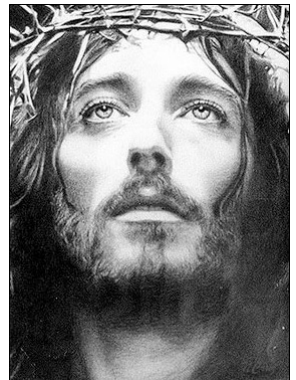
Ty jsi můj Bůh, nevzdaluj se. Nepřátelům se nepodařilo nalomit vztah žalmisty k Bohu, ačkoli je v agónii. Vzdát se, nedůvěřovat Bohu, by bylo proti národní identitě, tradované od otců, i proti osobní identitě, získané prostřednictvím matky. Důvěřuje Bohu, který ho vyvedl ze životodárného klína na prsa matky, staral se o něj již v jejím lůně, zázračně, něžně ho živil a trvale žehnal. Bůh, který ho utkal v lůně matky, ho nemůže nechat o samotě. Obrací se na něj s úpěnlivě žádostí: "*nevzdaluj se.*" Nežádá uzdravení, pouze přítomnost svého Boha. Bez ní je v agónii.

V osidlech úzkosti (v. 13 - 22)

Obklopený šelmami. Situace naříkajícího připomíná stav těžce nemocného. Kolem jsou nepřátelé ještě horší než předtím. Opovržení vystřídalo obklíčení těmi, které už nelze nazvat lidmi, nýbrž rozjařenými býčky a vypasenými voly. Symbolizují mocné a vlivné osoby, jejichž postoj je v silném kontrastu s nemohoucím trpícím. Ten, ačkoli důvěřuje Bohu svého života, nemůže proti lidským nepřátelům zvednout hlas. Otevírají se pouze jejich tlamy jako signál k útoku. Přesně tak, jak to dělají vyhladovělé šelmy.

Na prahu smrti. Nepřítomný mlčící Bůh a místo přátel jen útočící tlamy. Svůj vnitřní stav trpící popisuje jako posmrtný rozklad těla. Srdce, které v Bibli vyjadřuje jednotící princip člověka, už nekoná svou úlohu. Naříkající se duchovně rozkládá. Používá také jiný průvodní jev umírání – vysychání jazyka; už je jen krok od návratu do prachu. Úzkost z děsivé přítomnosti už ani vykládá jako zapříčiněnou přítomnými bestii; oslabený duch již v tomto všem vidí návrat do klína země. Rozložený a bez síly na prahu smrti tam nesestupuje sám; je to jeho Bůh, co ho vrací do onoho stvořitelského prachu.

Jako bez života. Atmosféru kolem umírajícího navozuje obraz psů a lvů, co ho obklopují, a dotváří ji tlupa zlosynů. Ačkoliv se později píše o meči, tyto obrazy nemusí nutně představovat pouze fyzické osoby, které ho chtějí zavraždit, ale i mocnosti zla či nemoci. V každém případě jsou však použity cíleně – žalmista už nemá možnost sebeobranu. Rozdělování šatů navozuje obraz obnažené mrtvoly, kterou lidé, hladoví po kořisti, obírají i o to poslední. Známa věta z řecké verze žalmu "*probodli mi nohy a ruce*" spolu s Ježíšovým "*Žizním*" proslavily tento žalm jako trefně vyjadřující Mesiášovo vnitřní rozpoložení na

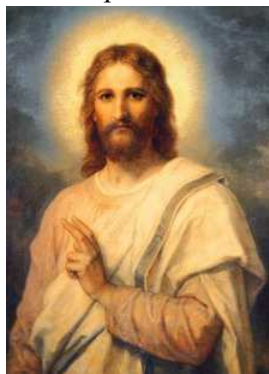

kříži. V nelehkém hebrejském textu výraz "*jako lev – při mých rukách a nohách*" nemluví sice o probodnutí, jasně však vyjadřuje obraz bolestného skonání.

Modlitba z posledních sil. Ležící u jícnu smrti jako červ bez šatů, bez vnitřní jistoty. Celkem psychicky rozložený se přece jen zmůže na poslední důvěrné volání. Následuje defilé proseb: "*Ty, Pane, nevzdaluj se..., chraň..., vysvobod'...*" nařikající je přesvědčen, že Bůh nemůže slyšet a jedině v něm může být záchrana i těsně před smrtí. Neváhá prosit o poslední první pomoc: "*Pospěš mi na pomoc.*" Hebrejský v. 22 končí větou, která vyjadřuje nečekaný zvrat – Bůh se konečně ozval: "*Před rohy divokých buvolů jsi mi odpověděl.*" Svatopisec vylíčil dramatické napětí s filmovým happy endem. Bůh zasáhl v poslední vteřině. V momentě, kdy trpící už umíral, přišla záchrana. V Ježíšově případě smrt dokonala své. Ale právě prostřednictvím ní ji Ježíš přemohl: po ní mohlo přijít zmrtvýchvstání. Tuto poslední zkušenost života Ježíš poručil Bohu: "*Do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*" Boží odpověď v jeho případě přišla, obrazně řečeno, in extremis (v dotrpení, ve smrti) a současně se Boží záchrana ukázala ještě silnější než v Ž 22: z Ježíšovy smrti povstal nový život, který Bůh zjevil všem lidem.

Chvála Bohu (v. 23 - 32)

Boží odpověď změnila život trpícího přinejmenším tak, jak mu ho zocelila životní zkušenost bolesti až po hranici smrti. Za záchranu třeba děkovat, a to žalmista i dělá. Tak jako na začátku rozbolavělý vyznával, že Bůh přebýval v minulosti na chválách Izraele, tak se nyní sám řadí k těm, kteří ho budou chválit. Musel projít vysokou školou nejhlubšího utrpení, aby mohl opravdově chválit Pána. Jestliže v první části žalmu rezonovala téma vytoužené Boží odpovědi, tak v druhé části sám žalmista trojnásobně zve k chvále: nejprve vyzve na díkůvzdání společenství anawím; pak se obrátí na jiné národy a zakončí odkazem budoucím generacím bez rozdílu.

Pozvání soukmenovců na díkůvzdání (v. 23 - 27)

Chválu za vysvobození otevírá rozhodnutí vyprávět ho společenství a touha děkovat Bohu uprostřed liturgického shromáždění, které se schází na oběť chvály Bohu a hostinu. Zúčastněně nazývá bratry ne ve smyslu pokrevním, ale

jako potomky Jákoba. Ty, které zve na oslavu Boha, nazývá také "nábožnými" (Lv 19, 14 je představuje jako zastánce slabých a bezbranných). K oslavě zve i anawím. Přestože budou nasyceni, nyní trou bídu a trpí hladem i po Bohu, a proto je nazývá "hledáči Boha". Takové společenství tvoří pravý lid Izraele. Důvodem tohoto jednání žalmisty je skutečnost, že Bůh jím nakonec neopovrhne, jak to zažíval v počátcích. Sám se staví do řady anawím a zvěstuje, že byl Bohem přece jen slyšen. On, který zažil roztékání svého srdce, přeje lidem této skupiny: "Ať žijí jejich srdce!" Tak i zmrtvýchvstalý Ježíš poté, co prožil bolesti života a úzkosti smrti, posílá Marii Magdalénu ohlásit bratrům radostnou zvěst vítězství. Proto slova Žalmu 22, kterými se Ježíš modlí před svou smrtí na kříži, již v sobě předjímá hlásání nového života po zmrtvýchvstání.

Děkuvzdání národů (v. 28 - 30)

Ve druhé strofě se rozšiřuje horizont ohlašování na všechny zemské končiny. Strofy ve skutečnosti spojuje společný motiv závislosti na Pánu: všichni budou hojně nasyceni a – jak stojí v závěru hebrejského v. 30 - nikdo z lidí si neudrží dech při životě. Ačkoli tato strofa je kratší než předchozí, přináší univerzálnější pohled: všechny zemské končiny se obrátí k Pánu; všechny rodiny národů se mu budou klanět, všichni bohatí skloní koleno, neboť všichni stejně sestoupí do prachu. Žalmista takto ohlašuje, že jeho zkušenost přesahuje hranice Izraele a zvěstuje, že není místo, kam by Pánovo království nedosáhlo. Podmínkou je obrátit se k němu. Z kontextu v. 28 vyplývá, že nevyjádřený tématem, proč budou lidé vzpomínat a pamatovat na Pána, je právě záchrana chudého. Maličcí zachránění budou prvními misionáři Boží spásy, protože pochopili, že Pánovo království je nad národy a mocnostmi. Všichni, co čteme slova žalmu, můžeme být hlasateli Pánova království. Stačí, když osobní zkušenost záchrany proměníme na chválu, která je místem, kde přebývá Bůh. Každý člověk, který ohne koleno před Pánem, zpřítomňuje a aktualizuje zkušenost žalmisty. Tak ji posvětil i sám Ježíš.

Budoucímu lidu (v. 31-32)

V prvních strofách žalmista rozprostřel naději na celou zemi, ale ve třetí strofě adresuje slova budoucím generacím – evidentně generacím všech anawím. Mluví o pokoleních bez rozdílu národností. Jeho aktuální zkušenost víry se má stát živou tradicí a bude se ohlašovat lidu, "který se narodí". Boží spása se šíří i do budoucna. Smrt nedokáže zastavit tuto dobrou zvěst i proto, že ji vlastně nelze zahubit. Hlavní důvod je však v tom, že ohlašování stojí na pevném Hospodinově jednání (v. 32). Pánovo dílo úplné porážky smrti spolu s definitivním příkazem hlásat dobrou zvěst bylo jednou provždy zpečetěno Zmrtvýchvstálým.

(podle KN)

ADORAČNÍ DNY VE FARNOSTECH BRNĚNSKÉ DIECÉZE

Koncem minulého roku nám pan biskup napsal:

(V letošním roce) si připomeneme 110. výročí konání první brněnské synody za předsednictví mého předchůdce, devátého brněnského biskupa Pavla Huyna. Tehdy byla – počínaje rokem 1910 – stanovena štafeta adoračních dnů před vystavenou Nejsvětější svátostí ve všech farnostech naší diecéze. Každé farnosti tak náležel jeden den v roce, v němž byla v kostele vystavena Nejsvětější svátost, a lidé měli možnost společné nebo soukromé adorace.

V roce 1997 jsem tuto tradici, mnohde již zaniklou, v naší diecézi obnovil, aby se prohloubila úcta k Eucharistii a radostné vědomí Boží blízkosti. Později se přidaly ještě společné adorační dny farnosti a Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci...

Adoračními dny vstupujeme do tajemství stále Ježíšovy přítomnosti v jeho církvi a prosíme Páně žně...

Ježíšovu výzvu „Bděte a modlete se“ uskutečňujeme prostřednictvím stále adorace po celý rok tím, že se střídáme jako společenství farnosti i jednotlivci ve farnosti během dne a farní společenství během roku, zakoušíme sounáležitost ve společenství místní církve, tedy diecéze.

Sestry a bratři, všechny vás prosím – vyhledávejme blízkost Boha, který stále tvoří, přijímejme i ostatní příležitosti, které jsou nám nabízeny, abychom mohli setrvat v tichu před eucharistií.

Využívejme eucharistický den své farnosti k adoraci a kontemplaci, ve které budeme nacházet způsob, jak se v blízkosti Pána Ježíše stát darem, kterým Bůh obdarovává církev, rodinu, farnost, všechny lidi, celou naši zem.

V modlitbě budu s vámi stále spojený. Ze srdce vám všem žehnám...

Váš biskup Vojtěch

A jak zní text synodální konstituce? Zde je jeho hlavní část:

O výstavu Nejsvětější Svátosti oltářní

VII. synodální konstituce o neustálém výstavu Nejsvětější Svátosti oltářní v diecézi

Ježíš Kristus, náš jediný a věčný Velekněz a Přímluvce je "vždycky živ, aby se za nás přimlouval." (Žid. 7, 25). Jeho Nejsvětější srdce žije v ustavičné modlitbě za nás jako v nebi tak i na zemi ve svatostáncích katolických chrámů a to až do konce, aby duše všech lidí byly spaseny, aby se hříšníci obrátili, spravedliví byli posilněni, nevinní chráněni, celá svatá Katolická církev byla bráněna, jedním slovem, aby království Boží na zemi bylo zachováno a rozmnoženo. A kdo je tento náš přímluvce? Je to pravý Bůh, věčný syn Boží, Bůh zrozený z podstaty Otce před věky, rovný Otcí podle Božství, jenž se v plnosti časů stal člověkem, z podstaty Matky byl narozen v čase, přebýval mezi námi, trpěl, ukřižován, zemřel pro naši spásu. Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce. A dokonce mezi námi lidmi přebývá v Nejsvětější Svátosti oltářní pod způsoby eucharistickými skutečně, opravdově a podstatně, živý Bůh a Člověk, jako náš Velekněz, náš nejlepší Pastýř, Král našich duší, náš Vykupitel a Spasitel, náš bratr a přítel nejvěrnější, jehož Nejsvětější Srdce hoří láskou k nám. Ono je pro nás nevyčerpatelným pramenem všech milostí a dober.

Ježíš Kristus, věčná moudrost, praví nám: "*Mou rozkoší je být se syny lidskými... Blaze člověku, který poslouchá mne, který u dveří mých každý den bdí, dává pozor u veřejné bran mých. Kdo mě najde, nalezne život.*" (Přísl. 8, 31, 34, 35). Náš Spasitel, neustále mezi námi přebývajícím, nás zve: "*Pojďte ke mě všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.*" (Mat. 11, 28). Každodenně se nescetněkrát na našich oltářích za nás obětuje Bohu Otcí jakožto oběť smírná.

A my Ho samotného a docela opuštěného ponecháme v jeho osamělosti eucharistické? Nikdy! Svatá Církev Katolická Spasiteli Ježíši Kristu v Nejsvětější Svátosti oltářní, v tomto tajemství víry a lásky, vždy usilovala prokazovat povinnou úctu, čest a klanění veřejně a slavnostně a věřící shromažďovala kolem oltáře k uctění Nejsvětějšího. Tridentický koncil, jasně nabádá: "*Není tedy místo pro žádnou pochybnost, že všichni křesťané způsobem v katolické církvi vždy přijímaným mají této Nejsvětější svátosti při uctívání prokazovat kult klanění, který náleží samému Bohu. A není proto méně hodnou uctívání, že byla Kristem Pánem ustanovena, aby byla požívána. Neboť věříme, že v ní je přítomen týž Bůh, o němž říká věčný Otec, když jej uváděl do světa: "Ať se mu klanějí všichni andělé Boží"; týž, jemuž se v kleče klaněli mudrci a o němž Písmo říká, že se mu v Galileji klaněli apoštolové.*" (zasedání XIII., hl. 5). A tak zejména za našich dní, když v srdcích mnoha věřících světlo víry pohasíná a oheň Boží lásky chladne, je nezbytné, aby povinná úcta a kult Božskému Spasiteli v Nejsvětější Svátosti veřejnými a slavnostními klaněními byl vzdáván častěji a horlivěji. Proto Svatý otec Lev XIII. ve své slavné eucharistické encyklice ze dne 28. května 1902 (Mirae caritatis – její text přineseme v následujícím Zpravodaji) chvále to, co bylo ustanoveno k účtě této

Nejsvětější Svátosti, takto povzbuzuje biskupy: *"S tímto, Ctihodní bratři, se nemůžete spokojit ani Vy ani My. Stále zbývá mnohem více záležitostí, které je třeba dále rozvinout či je vůbec podniknout, aby tento úřad ze všech nejsvětější došel u těch, kteří vykonávají kult křesťanského náboženství, většího pochopení a úcty, aby se co nejhodnějšího učení dostalo tak velikému tajemství. Proto se i již započatá díla stávají den ze dne naléhavějšími. Starobylé zvyklosti je nutné všude tam, kde upadly, znovu obnovit. Například eucharistické spolky, pobožnosti před vystavenou Nejsvětější svátostí, slavnostní procesí s Ní, zbožné návštěvy svatostánků a jiné posvátné a spasitelné věci tohoto druhu. Je zapotřebí podniknout vše, k čemu radi zbožná uvážlivost."* Dále pak nabádá kněze: *"Kněží, jimž Kristus Vykupitel svěřil úřad vysluhování tajemství jeho Těla a Krve a jejich rozdělení, nemohou se zajisté odvděčit za tuto nejvyšší poctu, které se jim dostalo, lépe, než že budou rozmnožovat veškerým úsilím jeho eucharistickou slávu... a lidské duše budou zvat a přitahovat k spasitelným pramenům této Velebné Svátosti."* Svatý otec Pius X. v dekretu S. Congr. Conc. ze dne 20. prosince 1905 píše: *"Posvátný sněm Tridentický všem věřícím, kněžím i laikům, převelice doporučuje časté a každodenní Svaté přijímání a nabádá faráře, zpovědníky a kazatele, aby povzbuzovali křesťanský lid podle schválené nauky římského katechismu (str. 2, hl. 63) k tomuto zbožnému a spasitelnému zvyku častým napomináním a velikým úsilím. A jakýpak prostředek je účinnější k přijetí svatého přijímání s lepší dispozicí a užitkem, než co nejčastější návštěva a adorace Ježíše Krista, jenž z lásky k nám přebývá v této Nejsvětější svátosti?"*

Těž v brněnské diecézi již mnoho bylo ustanoveno k uctívání a klanění se Nejsvětější Svátosti, jako například výstavy Nejsvětější svátosti v určitých obdobích a při určitých příležitostech v mnoha kostelech a ve všech chrámech pak o posledních třech dnech před Popeleční středou, pobožnost modliteb čtyřiceti hodin, eucharistická procesí, sdružení ustavičného klanění, jež bylo v diecézi kanonicky zřízeno, Spolek kněží adorátorů, atd.

Vedení tedy těmito důvody a nezbytnostmi naší doby svolující přáním kléru i lidu, zejména pak Spolku kněží adorátorů, ustanovujeme, aby se po celé diecézi konal ustavičný výstav a adorace Nejsvětější svátosti a to střídavě po všechny jednotlivé dny roku tak, že každého dne bude v některém ať už farním či řeholním kostele v diecézi po dvanáct hodin za sebou výstav a adorace Nejsvětější svátosti. Současně zasíláme prosbu Svatému stolci, aby Výstav a adoraci Nejsvětější svátosti tímto způsobem provedenou ráčil obdariti odpustky, které jsou uděleny pobožnosti modliteb čtyřiceti hodin.

* * *

Návod, kterak konati se může věčné klanění od auditora Ocelka, dle toho, jak v jeho farnosti se konalo.

Stálá výstava vel. Svátosti.

I. Příprava.

Trí neděle přede dnem výstavy byli naň věřící upozorněni a v poslední neděli byl jim obšírně vysvětlen význam tohoto důležitého dne.

Nepovažuj nikdo této 12tihodinné výstavy vel. Svátosti za něco nového, neobyčejného nebo docela obtížného. Ve mnoha jiných diecesích zavedena už od let, v některých nejen ve dne, nýbrž i v noci. Ve farních kostelích je střídavě po celý rok výstava denní, v klášterích noční. Ano, v krajinách horlivějších i lidé světší klaní se v noci vel. Svátosti, a co zvláště nápadno a chvalitebné jest, jsou to především muži, kteří tu obstarávají čestnou noční stráž u nebeského krále v roušce chlebové.

Můžeme býti svému nejdůstojnějšímu velepastýři jenom na výsost vděční, že si této úcty vel. Svátosti také ve své diecesi toužebně přeje a ji nařizuje. Vyplňme ochotně toto vroucí přání svého biskupa, vždyť to bude zároveň ke spáse naší. Chladnost, s jakou se nynější svět chová ke svému Bohu a Spasiteli zvláště v tajemství jeho největší lásky, má přimět nás, bychom zvýšenou měrou jej uctívali a zadostučinění mu zjednávali. Vidíme tak zračitě a patrně, jak se nevěra dnes stále více rozmáhá a všude rozežírá, jak víra naše bez trestu tupena a haněna jest slovem, písmem i skutkem a jak útoky světa i bran pekelných obzvláště mlčí proti vznešenému tajemství oltáře. Jest Svátost oltářní středem, podporou i zachovatelkou víry katolické, s ní stojí a padá víra naše. Odstraňte ze všech katolických kostelů posvěcené hostie, odstraňte oběť mešní: a zbytečny jsou oltáře, zbytečny i kostely samy; a vymet'te ještě ze srdcí křesťanů víru ve svátostného Krista a – ubili jste víru katolickou!

To dobře vědí nepřátelé víry naší – a mnoho, přemnoho jest jich; nebo skoro vše, co dnes není rozhodně katolickým, stojí v táboře nepřátelském, vidímeť to přečasto v životě veřejném: proti ráznému katolíku všecko se spojí – dobře znají nepřátelé naší význam Svátosti oltářní pro náboženství naše, proto proti žádnému článku víry Církve naší nezuří slovem, písmem i skutkem tak, jako proti tajemství oltáře. A proto právě jest svatou povinností katolíků věrných a věřících, tyto útoky odrážeti, na tyto útoky rázně odpovídati skutky živé víry, veřejným víry vyznáním, pokornou úctou Svátosti velebné. A takovým slavným, katolickým osvědčením víry jest pro každou jednotlivou farnost den slavné výstavy.

A toto slavné vyznání víry jest povinností svatou, povinností čestnou celé věřící katolické farnosti. Nehleďte na tuto pobožnost jako na povinnost nebo výsadu několika zbožných duší, nýbrž zúčastněte se jí všichni.

Ten den bude zkouškou katolického smýšlení naší osady. Jeť úcta k nejsv. Svátosti spolehlivým měřítkem katolické víry, katolického života na každé osadě. Kde hojná návštěva mše sv. v neděli i dny všední, kde neděli jak neděli tísni se zástupy kol stolu Páně, kde i v den všední láska ke Spasiteli hojně duší přivádí k hostině svaté: tam také utěšeně květá katolický život, tam i život sociální pramálo pociťuje rakoviny dnešního,

moderního života světáckého. Ale kde chrám poloprázdný nebo prázdný stojí i v neděli, kde svatostánek uzavřen zůstává i při mši nedělní, tam zcela jistě bují koukol pekelný.

A chodí-li žena častěji k sv. přijímání, chodívá muž aspoň o velkonocích. Chodí-li žena jen jednou za rok, nechodí muž z pravidla vůbec. A kdo zřídka chodí k sv. přijímání, ten na lehkou váhu bere také nedělní mši sv. a kázání. A čím prázdnější kostel, tím plnější bývají hospody a samo sebou dostaví se tu i práce nedělní. A kdo slova Božího neslyší, znenáhla i víru ztrácí, jako ten plamének lampy uhasíná, nepřilívá-li se oleje.

Přijďte tedy, rozmilí farníci, v onen velký den všichni k božskému Spasiteli, přijďte k jeho božskému Srdci, dokažte, že nejste katolíky jen dle jména, nýbrž katolíky víry živé.

Všecky stavy necht' vzdávají úctu nebeskému Králi, každý stav věnujž mu hodinu klanění. Řiďte se prosím dle pořádku, který visí na dveřích kostelních. Měl jsem pokud možná zřetel k poměrům místním a rozdělil všecko tak, aby bylo každému bez obtíží možno vyplniti svoji čestnou povinnost.

Než na něco veledůležitého nesmíme zapomenouti. Hlavním účelem této pobožnosti jest vaše posvěcení. Ale posvěcení nebudete, zůstanete-li v ten den ve hříších. Proto nejkrásnějšími a nejsvětějšími okamžiky v onen den pro vás bude společně sv. přijímání při ranní mši sv. Očist' se tedy den před tím ode hříchů svých, abyste s čistým srdcem vyšli vstříc Spasiteli už z rána onoho krásného dne a přijati jej mohli v čisté srdce to. To bude nejkrásnější začátek onoho dne milostného. Odpoledne před výstavou až do večera, jakož i ve slavný den sám my kněží ochotně jsme vám k službám.

Přijďte jen, rozmilí, všichni v onen krásný den k Srdci Páně, jež láskou neskonalou v hostii sv. bije vám vstříc; dokažme mu, že i v srdcích našich láska vroucí k němu žije a hárá i ochotna jest, obět' přinéstí pro svého Spasitele; tento den úcty vel. Svátosti ať je pravým dnem čestným naší farnosti!"

Na dveřích kostelních vyvěšena už byla zároveň tato vyhláška:

Pořádek v den slavné výstavy nejsv. Svátosti ve farním chrámu Páně v... dne . . . r. 1910.

7 - 8 hod. dop.:	Vystavení vel. Svátosti, tichá mše sv. se zpěvem lidovým, při ní společně sv. přijímání.
8 - 9	Hodina kněží, nebude-li jiných klanitelů.
1/2 10 - 10	Kázání.
10 - 11	Slavná mše sv. asistencí.
11 - 12	Kněží, nebude-li jiných klanitelů.
12 - 1 hod. odp.:	Spolek ustavičného klanění nejsv. Svát.
1 - 2	Panny.
2 - 3	Školní děti.
3 - 4	Ženy.
4 - 5	Jinoši.

5 - 6	Muži.
6 - 7	Společná pobožnost celé farnosti, „Te Deum“, při němž se budou zpívat první tři sloky písně: „Bože, chválíme Tebe“, sv. požehnání a skončení výstavy vel. Svátosti.

Začátek ustanoven až na 7. hodinu ranní, aby lidé, když beztoho měly být dvoje služby Boží, nebyli příliš unavováni i aby hodně mnohým umožněna byla účast na pobožnosti závěrečné.

II. Svatvečer.

Až do 8. hodiny večerní dva domácí kněží zabráni byli zpovídáním. Právě před tím byla slavnost Srdce Páně, v pátek i v neděli společně sv. přijímání, ale i dnes bylo kajcníků dost. Bude záhodno, povolati na ten den také zpovědníky cizí. Výstava má se konati po děkanátech, kostel po kostele má vždy jeden den ve slavnostním rouše být trůnní a audienční síní nebeského Krále: strážcové svatyně zápolití budou zajisté, aby svátostnému Spasiteli připravili den nádherný, slavný a radostný.

Než – Spasitel touží nejvíce po duších, po srdcích. Jeho kněží budou zajisté ochotni, srdce věřících den před tím pro něj očistiti a připraviti – namáhavou a neúhlednou ctností zpovídání. Nebude duchovního správce mnoho státi, přijdou-li bratři sousedé a prokáží jeho farníkům službu milosrdného Samaritána. Vždyť jim to zítra nebo pozítřku vlastní vřepomocí zase oplátí. Kněžská horlivost a láska bratrská velice tím také získá.

III. Den výstavy.

Od časného rána ve zpovědnici, kolem 7. hod. dozpovídáno. Hlavní oltář, trůn Nejvyššího stál připraven, na straně evangelní oltářík se sochou Srdce Páně: oba v háji květin. Dobrá srdce farníkův jich zapůjčila, zbožné ruce odevšad je snesly a položily je Pánu za nádherné podnoží nohou jeho. Rozžata světla, kněz vystupuje k oltáři, nebeský Král objevuje se před lidem svým, první obláčky vonného kadidla jemu ku počtu vystupují vzhůru ke klenbě chrámové, Spasitel zaujímá místo na trůně k pobytu 12tíhodinnému. Oběť svatá začíná, dojemná píseň k Srdci Páně provází ji. Čtyřicet družiček klečí před oltářem, čisté na těle, čisté na duši, všechny chtějí při této mši sv. přijati Spasitele do čistých srdcí s mnoha jinými, kteří doleji v lodi chrámové obcují mši sv. Při sv. přijímání ukázal se počet přijímacích 200, dosti pro začátek, dosti na dva kněze, kteří včera byli nad to sedm hodin ve škole.

Po mši sv. ještě po 8. hodině klečeli kommunikanti před oltářem a konali díkůčinění. Ale jest jim jíti k snidání, také ostatní věřící opouštějí kostel. Třeba se postarati o klaniatele na dobu od 8 - 9 hod. První musí být ovšem ti, kteří Srdci Páně stojí nejbliže - děti. Dva malí ministranti, kteří dosud nebyli u sv. přijímání, stojí oblečení, poklekají na dolní stupeň hlavního oltáře, berou do rukou knížečku s pobožností k nejsv. Svátosti a modlí se klidně a zbožně. Před oltářem stojí klekátko, červené povlečené, dvě družičky

přiklekají: první čestné strážce velikého Krále – jsou na svých místech. Každé půl hodiny přicházejí jiné dva páry strážcův a vystřídají malé klanitele. Hoši cítí vážnost situace a chovají se vzorně. Děvčátkům je těch dvou klanitelek málo; přichází jich bílých za dne více, pokleknou vedle a modlí se také. Přejme dětem té radosti, nestojí nic a Spasiteli zajisté bude také vhod.

Měli sice od 8 - 9 hod. adorovati kněží a kde by to šlo, mohlo by se ve sboru modliti officium o nejsv. Svátosti. Ale my u nás jsme byli ten den jinak zabráněni a nebylo naší společné hodiny třeba, protože tu byli jiní klanitelé.

Na půl hodinu před slavnými službami Božími netřeba po našem rozumu určovati zvláštních klanitelů, protože se věřící už znenáhla scházejí do kostela a klečící děti je napomínají ke zbožnosti.

Od 1/2 10 - 10 hod. bylo kázání. Vel. Svátost má se na tu dobu zastříti záclonou. Za předmět takového kázání doporučuje se thema pro všechny, u nás bylo kázáno o nesmírném milosrdenství a dobrotě Srdce Pane k hříšníkům a o jeho horoucí lásce k těm, kdož věrně jej milují.

Tři laskaví bratři, kteří k nám na dnešek přišli, umožnili nám, že mohla býti slavná mše sv. s přísluhou. Taková slavná mše sv. není bez velikého dojmu na lid, zvláště tam, kde lidé vždy jen jednoho kněze vidívají u oltáře; vypráví srdci prostého člověka o božské vznešenosti Spasitele, skrytého v prostinké hostii, vidí-li, jak jej kněží pokorně a slavně uctívají. Knížková pobožnost tím ovšem poněkud trpí, ale za to srdce viděným slavnostním zjevem výše k Bohu tíhne. Jednou mi pravil stařeček jeden po takové slavné mši sv.: „Velebný pane, dnes jsem se do knížek ani nepodíval; pořád jsem se musil dívat na oltář.“ To asi jistě dával pozorná jednotlivé díly mše svaté.

Kdo tedy u kostela má dalmatiky, rád jich při takové příležitosti zapůjčí, ba sám jich nabídní bratru, který není tak šťasten, uděláš tím dobrý skutek, uctíš Spasitele a ke zbožnosti dojdeš lid. Nebude zajisté také o asistenci potíží, vždyť bude výstava i ve všední dny.

Po mši sv., jež byla čteně navštívena, farář promluvil k přítomným těchto několik slov: „Milí farníci! První díl tohoto svatého dne, věnovaného úctě vel. Svátosti, díl veřejný, bohoslužebný už jsme přestáli, a potěšen a rozradostněn mohu říci: přestáli jsme jej čestně. Od nynějška bude Spasitel udíleti audience soukromé, a prosím vás, vytrvejte v dosavadní horlivosti a přicházejte k němu dále čteně, nejlépe podle stavů. O vhodné modlitby potíže nebude: 150 knížek s pobožností k nejsv. Svátosti ležeti bude na lavicích, každý se může modliti, co chce. Hle, jak to Srdce Páně dobré jest k nám. Hodlali jsme dnešní pobožnost obětovati za déšť, ale Pán nás předešel a už včera nám vydatný déšť poslal. Děkuje mu za to dnes a uctívejme jej za lásku jeho! Přicházejte po stavech k hodinovému klanění; večer bych zase rád viděl osadu svoji shromážděnu kol nebeského Krále, ji i její pastýře obětoval svatému Srdci jeho, aby důstojně byl skončen tento sv. krásný den.“

Po velké o 11. hod. bylo lidem jít k obědu; ale nebylo třeba, aby kněží sami adorovali do poledne, protože i tentokrát byli tu klanitelé jiní.

Od 12 - 1. hod. odp. konal spolek věčného klanění společnou, hlasitou pobožnost.

Od 1 - 2. hod. modlily se panny ve dvou sborech hodinku ke cti nejsv. Srdce Páně.

O 2. hod. přišly děti. Ve dvou sborech říkaly hlasitě hodinky o sv. Michalu archandělu. To bylo úchvatné. Před lety, když jsem vodil kandidátky do kláštera, byl jsem tam na májové pobožnosti klášterních sirotek. A slyše děti krásně modliti se sborem žalmy, pomyslí jsem si: Tohle je možná jenom v klášteře. Ale od letoška vím; naše děti to také dovedou a každé děti to dovedou, jenom je třeba nacvičiti.

Od 3 - 4. hod. obsadily ženy velmi četné kostel a modlily se tiše.

Knězi jest se ovšem při každé hodině ukázati, poučiti, pochváliti, povzbuditi. Když jsem o 4. hod. přišel zase do kostela, stáli už chasníci pod kůrem, ale jako dělníci na trhu, zahálejíce. „Ale, děti,“ povídám, „tady nemůžete býti, tady vám bude pět minut dlouhých. Pojd'te!“ A z mužských lavic jsem vypravil ženské, umístil tam chasu, dal jim do rukou knížky a řekl jim: „Tady se modlete a buďte hodní!“

Od 5 - 6. hod. přišlo mužů hojně a obsadili i ženské lavice, vždyť to byla jejich hodina.

Při pobožnosti závěrečné od 6 - 7. hod., která byla zase hojně navštívena, obrátili jsme ještě jednou zraků svých na oltář, na Boha skrytého v roušce chlebové a rozjímali - rozjímání předčítáno s kazatelnou - o jeho Srdci, kteréžto jest: 1. Srdce Boží; 2. srdce člověka a bratra; 3. srdce Vykupitele; 4. srdce krále. Po každém ze čtyř úkonů zpívána píseň.

Po rozjímání bylo „Te Deum“, V písni; „Bože, chválíme Tebe“, nálada dnešního dne jaksi se vyvrcholila a projevila mohutným výrazem. Silné hlasy mužské a jasné hlásky dětské dodávaly jí zvláštního rázu a bylo ze zpěvu vycítiti, jak mocně Srdce Páně dnes působilo na srdce lidská a jak mohutně a jásavá láska slabých bytostí pozemských hlaholila, ano burácela vstříc velikému Králi.

Spasitel poželhal lidu svému a zase se odebral do svatostánku, do vězení lásky své. Velký zvon rozezvučel se na klekání, věřící ukončili dnešní den krásným pozdravem nebes Královny; po modlitbě prázdnila se svatyně a zase bylo ticho v domě Božím a jen v pološeru blikalo věčné světlo, samo na stráži přede Králem vojsk nebeských.

A když pozdě večer klečel farář u nohou Ukřižovaného na modlitbě večerní, opakoval ještě jednou z toho srdce „Te Deum“ a „Benedicamus Domino“ a z té duše děkoval ještě jednou Pánu za tento krásný den, jakého nečekal a který jenom milost Srdce Páně připravila a děkoval tím vroucněji, protože tak krásných dnů nemnoho v jeho životě kněžském.

Nebudí mě, prosím, tato otevřenost, snad i prostořekost, vykládána ve zlé. Nemám při tom sobeckých úmyslů, živě jsem sobě vědom vážnosti slov Páně: „I když jste všecko učinili, rcete: Služebníci neužiteční jsme.“ Ale znám nadbytek bědy a strasti života

kněžského a tohle tady jen proto píš, aby bratři malomyslně nezoufali; buďtež přesvědčeni; lid náš je hodnější, než si myslíme. Srdce Páně má i dnes velikou vábnou sílu na srdce lidská; jiskry víry a lásky ke Kristu Pánu doutnají v nich a naši kněžskou povinností jest, jiskry ty rozdmýchati v zářný a sálavý oheň. Nepůjde-li to hned, nezoufejme, půjde to kdysi dojista. Ale v našich kněžských srdcích musí hářati veliká láska ke Kristu a tuto lásku musíme horlivě kázati lidu – a lid sebe tvrdší na dlouho této lásce neodolá.

Se strachem a obavou čekal jsem sám dne první slavné výstavy; ale my kněží podnikli jsme hned na začátku útok prudký a – podařil se; milost Kristova překonala naše očekávání. Takový den výstavy působí jistě jako blesk milosti z nebe. Snad se i jinde osvědčí tato methoda; důkladné poučiti, dobře připravit a s důvěrou v Boha provést. Pán nás neopustí, vždyť se jedná o jeho vlastní věc.

Naši farníci měli z té slavnosti sami velikou radost a světili ten den tak celkem jako svátek, ačkoli kněží sami zřetel měli na den všední. Když ráno jeden člověk šel s motykou na pole, volali za ním druzi: „Kampak jdeš? Nevíš, co farář povídal?“ Chtěl asi jít až na pozdní služby Boží. - Staří lidé, kteří jinak do kostela nemohou, dověkli se tam a jedna babička naříkala: „Pročpak něco takového nedělali spíš, když jsem byla mladší? Až teď teprve je všechno tak krásné, když už na to ani hrubě nevidím.“ – A – jatka byla plna, jak o svátcích a bylo slyšet: „Však je dnes svátek a na svátek musí býti maso!“ Ale ať si jenom popřáli.

Takový byl první den výstavy na velké vsi, kněží rádi by jej byli měli ještě krásnějším, ale pro začátek řeklo se farníkům: „Letos jen toto. Nemůžete dosud snést více.“ Ujměme se, drazí bratři, se vši horlivostí této svaté věci, za nynějších smutných dnů nemáme od nikoho čekat pomoci, leč od Krista Pána, svého skrytého Boha, voďme jen všemi silami lid Boží k němu, on sám nám bude Pomocníkem silným!

**VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI V BRNĚNSKÉ DIECÉZI
A DEN VZÁJEMNÝCH MODLITEB
FARNOSTÍ A ARCIBISKUPSKÉHO KNĚŽSKÉHO SEMINÁŘE
V OLOMOUCI**

termíny platné od 1. 1. 2019 — abecední seznam

Tučně vyištěny farnosti našeho děkanátu.

Adamov	4.9.	Brankovice	9.6.
Archlebov	5.4.	Bratčice	13.11.
Babice u Lesonic	1.2.	Brno - Bystrc	2.11.
Babice nad Svitavou	28.8.	Brno - dóm <i>Nejsv. Srdce Ježíšova</i>	
Batelov	1.8.	Brno - Grohova (rekt.)	12.7.
Bavory > <i>Mikulov</i>	29.3.	Brno - Husovice	10.9.
Bedřichov u Lysic	1.12.	Brno - Jezuité (rekt.)	19.7.
Běhařovice	1.3.	Brno - Kapucíni (rekt.)	7.5.
Benešov u Boskovic	9.12.	Brno - Kohoutovice	
Benetice	9.5.	(f. Brno - Žebětín)	13.7.
Bílovice nad Svitavou	1.11.	Brno - Komárov	30.10.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Brno - Komín	1.11.
Biskupice u Hrotovic	6.3.	Brno - Královo Pole	25.10.
Bitov > <i>Vranov nad Dyjí</i>	1.10.		<i>přesouvá se na neděli</i>
Blansko	3.9.	Brno - Křenová	21.7.
Blažovice	2.12.	Brno - Lesná	29.10.
Blížkovice	5.3.	Brno - Lískovec	
Blučina	9.10.		<i>neděle Krista Krále</i>
Bobrová	28.5.	Brno - Líšeň	27.10.
Bohdalice	5.8.	Brno - Líšeň - Duch Svatý	4.3.
Bohdalov	14.4.	Brno - Obřany	31.10.
Bohuňov	4.1.	Brno - Řečkovice	3.11.
Bohuslavice u Kyjova	27.7.	Brno - Staré Brno	14.7.
Bohutice	20.8.	Brno - sv. Alžběta	
Boleradice	8.4.	(f. Brno - Staré Brno)	18.7.
Borkovany	9.4.	Brno - sv. Augustin	
Bory	4.6.		<i>neděle Krista Krále</i>
Bořetice u Hustopečí	23.6.	Brno - sv. Jakub	11.7.
Bořítov	28.12.	Brno - sv. Janů	17.7.
Boskovice	10.12.	Brno - sv. Leopold (fil.)	20.7.
Bošovice	2.4.	Brno - sv. M. Magdaléna (rekt.)	22.7.
Božice > <i>Břežany u Znojma</i>	17.8.	Brno - sv. Michal (rekt.)	23.7.
Branišovice	26.8.	Brno - sv. Tomáš	15.7.

Brno - Tuřany	25.11.	Dlouhá Brtnice	18.5.
Brno - Zábrdovice	16.7.	Dlouhá Lhota	30.12.
Brno - Žabovřesky	24.1.	Dobré Pole > <i>Mikulov</i>	29.3.
Brno - Žebětín	26.10.	Dobročkovice	13.9.
Brno - Židenice	27.10.	Dobřínsko	4.11.
Brod nad Dyjí	1.4.	Dolní Bojanovice	8.8.
Brtnice	1.9.	Dolní Cerekev	18.9.
Brumovice na Moravě	6.8.	Dolní Dunajovice	
Břeclav	4.7.	> <i>Brod nad Dyjí</i>	1.4.
Břeclav - Poštorná	4.5.	Dolní Kounice	17.11.
Březi u Osové Bítýšky	25.3.	Dolní Loučky	25.9.
Březi u Mikulova	13.6.	Dolní Věstonice	
Březník	21.2.	> <i>Mikulov</i>	29.3.
Břežany u Znojma	17.8.	Domamil	2.2.
Bučovice	26.7.	Domašov	6.12.
Budeč	19.1.	Doubravice nad Svitavou	7.9.
Budišov u Třebíče	2.6.		<i>přesouvá se na pátek</i>
Budkov	20.1.	Doubravník	28.9.
Bulhary	7.4.	Drásov	23.10.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Dražovice	10.6.
Bystrice nad Pernštejnem	26.12.	Drnholec	21.3.
Cetkovice	11.12.	Drnovice	22.3.
Citonice > <i>Přímětice</i>	11.8.	Dubňany	11.8.
Čizkrajov	13.1.	Dukovany	5.11.
Čáslavice	15.2.	Dyjákovice	11.6.
Častohostice	26.2.	Dyjáковиčky	25.6.
Čebín	18.10.	Dyje > <i>Tasovice</i>	22.8.
Čejkovice	7.8.	Fryšava pod Žákovou horou	17.9.
Černá Hora	6.1.	Hartvíkovice	23.2.
Černovice u Boskovic	26.9.	Havraníky > <i>Znojmo - Louka</i>	12.8.
Červená Lhota	6.5.	Herálec pod Žákovou horou	20.9.
Český Rudolec	10.1.	Heraltice	13.5.
Čučice	6.11.	Heřmanov u Velké Bíteše	22.5.
Dačice	17.1.	Hevlín	8.6.
Dačice, karmelitky	5.7.	Hluboké Mašůvky	24.8.
Dalečín	27.12.	Hnanice	21.8.
Dalešice	7.2.		<i>ve všední den v týdnu</i>
Dambořice	3.4.	Jevišovice	2.3.
Deblín	16.10.	Jevišovka > <i>Drnholec</i>	21.3.
Dešná u Dačic	28.1.	Jihlava - Matky Boží	3.9.
Diváky	12.4.	Jihlava - sv. Jakub	2.9.

Farní zpravodaj

Hodonice	20.8.	Jimramov	24.12.
Hodonín	10.8.	Jinošov	19.2.
Horní Bojanovice	17.6.	Jiřice u Miroslavi	27.8.
Horní Břečkov	7.10.	Kadov u Miroslavi	18.8.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Kamenice u Jihlavy	13.4.
Horní Dubňany	8.11.	Kdousov	24.1.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Klentnice > Mikulov	29.3.
Horní Dunajovice	15.3.	Klobouky u Brna	7.4.
Horní Kounice	28.2.	Kněžice u Třebíče	28.10.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Knínice u Boskovic	12.12.
Horní Slatina	29.1.	Koberice u Brna	28.3.
Horní Štěpánov	14.12.	Kobyly na Moravě	13.8.
Horní Újezd u Třebíče	12.2.	Komořany	28.4.
Horní Věstonice > Mikulov	29.3.	Koněšín	24.2.
Hostěradice	19.3.	Konice u Znojma	
Hostím	3.3.	> Znojmo - Louka	12.8.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Korolupy > Vranov nad Dyjí	
Hovorany	14.8.		1.10.
Hrabětice	6.6.	Kostelec u Jihlavy	10.9.
Hrádek u Znojma	5.6.	Kostelní Myslová	24.4.
Hrotovice	7.2.	Kostelní Vydří	16.1.
Hrušovany nad Jevišovkou	7.6.	Královopolské Vážany	29.4.
Hustopeče u Brna	15.6.	Krasovice	22.1.
Hvězdlice	3.8.	Krhov	8.2.
Chlum u Třebíče	16.4.	Krumvíř	6.4.
Chvalatice > Vranov nad Dyjí		Křenovice u Slavkova	27.1.
	1.10.	Křepice u Hustopečí	25.9.
Chvalkovice u Bučovic	4.8.	Křetín	3.1.
Chvalovice	28.6.	Křížanov	21.5.
Ivančice	7.11.	Křížanovice u Bučovic	24.7.
Ivaň	23.9.	Křoví	17.2.
Jakubov u Mor. Budějovic	20.2.	Křtiny	20.8.
Jamné u Jihlavy	15.4.	Kučerov	6.8.
Jámy	15.9.	Kunštát na Moravě	9.1.
Jaroměřice nad Rokytnou	16.2.	Kurdějov	23.6.
Jaroslavice	9.6.	<i>sobota kolem svátku Jana Křtitele</i>	
	<i>ve všední den v týdnu</i>	Kuřim	12.10.
Jedovnice	2.9.	Mikulov na Moravě - sv. Václav	29.3.
Jemnice	23.1.	Mikulovice u Znojma	11.3.
Lančov	10.10.	Milonice	30.7.
Lanžhot	9.7.		

Lažánky	14.10.	Milovice u Mikulova	
Lednice na Moravě	28.6.	> <i>Valtice</i>	25.10.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Miroslav	21.8.
Lechovice		Modřice	18.11.
> <i>Znojmo - sv. Mikuláš</i>	2.8.	Mohelno	22.2.
Letonice	16.7.	Moravany	19.11.
Letovice	2.1.	Moravec	25.5.
Lipník u Hrotovic	5.2.	Moravská Nová Ves	29.6.
Lipolec	11.1.	Moravské Budějovice	14.2.
Lipovec u Blanska	5.9.	Moravský Krumlov	9.11.
Lipůvka	20.10.	Moutnice	11.4.
Lísek u Bystřice nad Pernšt.	23.12.	Mrákotín	25.4.
Litobratřice	26.8.	Mutěnice	15.8.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Myslivořice	11.2.
Litohoř	4.2.	Načeratice	23.8.
Loděnice u Mor. Krumlova	19.8.	Náměšť nad Oslavou	20.2.
Lomnice u Tišnova	21.9.	Násedlovice (f. Žarošice)	4.4.
Lovčice u Kyjova	28.7.	Našiměřice	
Lubnice > <i>Vranov nad Dyjí</i>		> <i>Olbramovice u Mor. Kr.</i>	25.8.
	1.10.	Nedvědice pod Pernštejnem	23.9.
Luka nad Jihlavou	11.4.	Němčičky	16.6.
Lukov u Mor. Budějovic	13.2.	Nemotice	21.6.
Lukov u Znojma	7.10.	Neslovice	30.11.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Netín	29.5.
Luleč	18.3.	Nevojice	25.7.
Lužice u Hodonína	1.7.	Nikolčice	6.10.
Lysice	29.12.	Nížkovice	8.11.
Malešovice	14.11.	Nosislav	27.9.
Martínkov	10.2.	Nová Říše	16.5.
Mašovice	18.8.	Nové Město na Moravě	11.9.
Matějovec	14.1.	Nové Sady > <i>Slavonice</i>	12.1.
Medlov nad Jihlavou	11.11.	Nové Syrovice	14.2.
Měnin	11.10.	Nové Veselí	13.9.
Měřín	17.4.	Novosedly > <i>Drnholec</i>	21.3.
Mikulčice	3.7.	Nový Přerov > <i>Drnholec</i>	21.3.
Mikulov na Moravě - sv. Jan			<i>přesouvá se na neděli</i>
> <i>Mikulov - sv. Václav</i>	29.3.	Pozořice	18.6.
Obyčtov	30.5.	Prace	21.11.
Ochoz u Brna	20.3.	Práče	31.5.
Okříšky	8.7.	Pravlov	16.11.
Olbramkostel	5.10.	Prosetín u Bystřice nad Pernšt.	22.12.

Farní zpravodaj

Olbramovice u Mor. Krumlova	25.8.	Prosiměřice	17.3.
Oleksovice	13.3.	Protivanov	13.12.
Olešná na Moravě	19.9.	Prušánky	10.7.
Olešnice na Moravě	8.1.	Předín	12.5.
Olšany u Dačic > <i>Studená</i>	23.4.	Předklášteří	17.10.
Olší u Tišnova	29.9.	Přibice	8.10.
Opatov na Moravě	20.5.	Přibyslavice	11.5.
Ořechov - sv. Jiří	26.11.	Přímětice	11.8.
Ořechov - Všech svatých	20.11.	Prísnotice	7.10.
Oslavany	8.12.	Pyšel	25.2.
Osová Bítýška	24.5.	Radešínská Svratka	23.5.
Ostrov nad Oslavou	1.6.	Radkov u Telče	22.4.
Ostrov u Macochy	31.8.	Radkovice u Hrotovic	7.3.
Ostrovačice	2.12.	Radostín nad Oslavou	10.4.
Otnice	24.3.	Rájec nad Svitavou - Jestřebí	1.9.
Palupín > <i>Studená</i>	23.4.		<i>přesouvá se na pátek</i>
Panské Dubenky	27.4.	Rajhrad	22.11.
Pasohlávky	15.11.	Rajhrad - těšitelky (f. Rajhrad)	
Pavlice	3.3.		31.12.
Pavlov u Mikulova > <i>Mikulov</i>	29.3.	Rakvice > <i>Podivín</i>	30.6.
Pavlov u Stonařova	19.5.	Rančířov	31.1.
Pavlov u Radostína nad Osl.	19.4.	Rančířov u Jihlavy	5.9.
Perná	27.3.		<i>přesouvá se na neděli</i>
Petrovice u Blanska	8.9.	Ratíškovice	9.8.
Petrovice u Mor. Krumlova	8.3.	Rokytnice nad Rokytnou	9.2.
Podivín	30.6.	Rosice u Brna	7.12.
Podolí u Brna	19.3.	Rostěnice > <i>Bohdalice</i>	5.8.
Pohořelice	29.9.	Rouchovany	27.2.
Popelín > <i>Studená</i>	23.4.	Rousínov u Vyškova	30.4.
Popice u Hustopečí	14.6.	Rovečné	20.12.
Popice u Znojma	29.8.	Rozhraní	5.1.
	<i>přesouvá se na sobotu</i>	Rozseč u Třešti	17.5.
Pouzdrány	21.6.	Rozsochy	25.12.
Ruda	27.5.	Rožná nad Pernštejnem	18.12.
Rudíkov	3.5.	Šaratice	2.10.
Rybníky (f. Vémyslice)	18.8.	Šardice	16.8.
Růžená	26.4.	Šatov > <i>Znojmo - Louka</i>	12.8.
Řeznovice	4.12.	Šitbořice	10.4.
Sebranice u Boskovic	1.1.	Šlapanice u Brna	24.11.
Sedlec u Mikulova > <i>Mikulov</i>	29.3.	Štěpánov nad Svratkou	22.9.
Slavkov u Brna	10.11.	Štítary na Moravě	30.9.

Slavonice	12.1.	Tasov	26.5.
Sloup v Moravském krasu	9.9.	Tasovice	22.8.
Slup	13.6.	Telč	21.4.
	<i>ve všední den v týdnu</i>	Telnice	28.11.
Sněžné na Moravě	16.9.	Těšany	23.3.
Stálky	2.10.	Těšetice u Znojma	10.3.
	<i>přesouvá se na sobotu</i>	Tišnov	22.10.
Stará Říše	15.5.	Trnava u Třebíče	10.5.
Staré Hobzí	18.1.	Troskotovice	30.3.
Starovice	20.6.	Troubsko	26.3.
Starovičky	27.6.		
Starý Petřín	8.10.	Trstěnice u Mor. Krumlova	14.3.
	<i>ve všední den v týdnu</i>	Třebětice u Dačic	30.1.
Stařeč	3.2.	Třebíč - Jejkov	2.5.
Stonařov	6.9.	Třebíč - město	8.5.
Strachotice	25.8.	Třebíč - zámek	5.5.
	<i>ve všední den v týdnu</i>	Třešť	8.9.
Strachotín	25.6.	Tvarožná	21.1.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Tvrdonice	2.7.
Strážek	3.6.	Uherčice u Hustopečí	24.6.
Střelice u Brna	28.10.	Uhřínov	18.4.
Střížov u Jihlavy	7.9.	Újezd u Brna	28.9.
Střížov - Číměř	6.5.	Újezd u Černé Hory	19.10.
	<i>přesouvá se na pondělí</i>		<i>přesouvá se na neděli</i>
Studená	23.4.	Únanov	28.2.
Sulíkov	7.1.	Unín u Tišnova	27.9.
Sulkovec	21.12.	Urbanov	1.5.
Svatoslav	15.10.	Valeč u Hrotovic	6.2.
Svitávka	15.12.	Valtice	25.10.
Syrovice	29.11.	Valtrovice	12.6.
Šafov > Vranov nad Dyjí	1.10.	Vážany nad Litavou	19.10.
Šakvice	22.6.	Vedrovice	29.8.
Velké Meziříčí		Velká Bíteš	18.2.
	<i>Seslání Ducha Sv.</i>	Velké Bílovice	7.7.
Velké Němčice	19.6.	Vysoké Studnice	12.4.
Velké Pavlovice	26.6.	Zaječí	6.7.
Velký Újezd u Jemnice	25.1.	Zbraslav u Brna	5.12.
Vémyslice	12.3.	Zbýšov u Brna	27.11.
Věteřov	29.7.	Zhoř u Jihlavy	20.4.
Veverská Bítýška	13.10.	Znojmo - Hradiště	13.8.
Veverské Knínice	21.10.		<i>přesouvá se na neděli</i>

Farní zpravodaj

Vílanec	9.9.	Znojmo - Louka	12.8.
Víscky u Letovic	16.12.	Znojmo - sv. Kříž	9.8.
Višňové u Znojma	9.3.	Znojmo - sv. Mikuláš	2.8.
Vladislav	4.5.	Zvole nad Pernštejnem	19.12.
	<i>přesouvá se na sobotu</i>	Žarošice	2.7.
Vlasatice	12.11.	Žatčany	<i>neděle Krista Krále</i>
Volfířov	15.1.	Ždánice	31.7.
Vranov nad Dyjí	1.10.	Žďár nad Sázavou - I	12.9.
Vranov u Brna	24.10.	Žďár nad Sázavou - II	14.9.
Vranovice nad Svratkou	3.10.	Žďárec	24.9.
Vratěnín	26.1.	Žďárná	17.12.
Vrbice u Břeclavi	30.12.	Želešice	23.11.
Vrbovec	30.8.	Želetava	14.5.
Vyskytná nad Jihlavou	8.7.	Želetice u Kyjova	12.8.
	<i>přesouvá se na neděli</i>	Žernůvka (f. Deblín)	31.3.
Vysočany u Blanska	6.9.	Žerotice	16.3.
Vysoké Popovice	3.12.	Židlochovice	4.10.

Proč Židé kladou na hroby kamínek?

Židé kladou při návštěvě hřbitova na hrob kamínek. Tento zvyk je rozšířený a zřejmě i velmi starý, ale nemá jasný původ. Jedno z vysvětlení říká, že kámen je pro svou trvanlivost symbolem přetrvávající vzpomínky na zesnulého

Vážená redakce,

vždy mě zajímalo, proč Židé dávají na hroby svých pozůstalých kameny. Co to symbolizuje a proč právě kameny?

Děkuji.

Eva

Milá paní Evo,

pohřbívání mrtvých je od nepaměti spojené s květinami. Stopy po jejich použití najdeme už v jeskyních prehistorických pohřebišť a na hřbitovy přinášíme tuto křehkou krásu dodnes. Židovští učenci měli ve starověku vůči tomuto zvyku výhrady, neboť zavání pohanskými zvyky. Proto na židovských hrobech najdeme květy jen výjimečně, obvykle jsou na nich naskládané kamínky různé velikosti, tvaru a barvy. *(Na obrázku hřbitov v Jeruzalémě na Olivové hoře)*

Na první pohled se může zdát, že tvrdý a strohý kámen není vhodný k vyjádření vzpomínky na drahého člověka. Jenže v židovské náboženské tradici mají kameny výjimečnou povahu. Například oltář byl podle Bible jen spoustou kamenů, ale právě na něm se přinášela Bohu oběť. Kámen, na kterém chtěl Abraham obětovat svého syna Izáka (srov. Gn 22), se podle židovské rabínské tradice nazývá "základový kámen", neboť na něm je (v duchovním smyslu slova) "založený" celý svět. Když přes to místo na vrchu Moria později procházel Izákův syn Jákob a spal na zvláštním kameni, měl sen o žebříku a bráně do nebe (srov. Gn 28). Na tom

místě postavili podle tradice Jeruzalémský chrám. Část jeho opěrné zdi, kterou tvoří samé kameny, je dnes pro Židy nejposvátnějším místem.

Proč kladou Židé na hroby kameny? Vysvětlení je několik. Podle jednoho tento zvyk souvisí s pověřčivostí a s představou, že duše ještě jistý čas po pohřbu zůstává v hrobě. Aby se odtud nevracela mezi živé, kamínek měl "zajistit", že duše zůstane tam, kam patří.

Jiné vysvětlení si všímá výraznou trvanlivost a odolnost kamene. Lidský život je jako květ, který postupně ztrácí své kouzlo a odumírá: "Každé tělo je jako tráva a všechna jeho krása jako polní květ: Tráva uschne, květ zvadne, protože ho ovanul Pánův dech" (Iz 40, 6b - 7a). Květ je symbolem lidské pomíjivosti, ale vzpomínka na zesnulého a jeho památka mají přetrvat, a zde je výstižnější metaforou trvalosti právě kámen.

Další zdůvodnění vychází z nápisu, který je na mnoha židovských náhrobcích: "Ať je jeho duše svázána svazkem věčného života." Hebrejské slovo *crore*, v tomto případě "svazek", znamená také "kamínek". Když si chtěl pastýř ve starověku spolehlivě zaznamenat, jaké má velké stádo, v praku na rameni nosíval tolik kamínků, kolik měl ovcí. Kdo dá na hrob vytesat zmíněný nápis a klade na něj kamínek, prosí Boha, aby zachoval duši zesnulého obrazně řečeno "ve svém praku" a přičetl ji k "ovečkám", o které se stará. Jiní říkají, že kamínek na hrobě má připomínat první, skromné začátky izraelského lidu, když byli nejstarší hroby přikryté hromadou skal (která např. v poušti zabránila divoké zvěře přístup k mrtvole). I takový prostý úkon může být znamením velké úcty vůči zesnulým. Svědčí o tom, že ke hrobu přišel někdo, kdo na zesnulého nezapomíná.

V kamínku na hrobě se symbolicky ozývá i starobylost a pevnost židovského náboženství. Jsou chvíle, kdy na člověka doléhá lidská křehkost a pomíjivost, ale židovské náboženství i uprostřed bolesti připomíná, že je zde určitá stálost, o kterou se dá opřít. Mnohé věci vyblednou a pominou, ale kameny a duše zůstanou.

(podle KN)

Jsou motivační knihy vhodné pro křesťany?

Pro vnitřní život křesťana je přirozeně základní literaturou především Písmo, a také i Katechismus katolické církve.

Vážená redakce,

velmi by mě zajímal názor církve a kněží na motivační knihy. Ve své práci se často setkávám s tím, že nadřizený doporučuje číst motivační knihy typu Tajemství od Rhondy Byrneová, Moc našeho podvědomí od Josepha Murphyho a podobné knihy, ve kterých se preferuje moc pozitivního myšlení. Já jako křesťanka se spíše utíkám k pomoci Pána Ježíše a Matky Boží. Není mi proto jasné, jaký postoj k této literatuře zaujmout.

Jana

Pro vnitřní život křesťana je přirozeně základní literaturou především Písmo svaté a Katechismus katolické církve. Při jeho pravidelném studiu a meditování nad Božím slovem můžeme stále objevovat odpovědi téměř na každou oblast a otázku, která se dotýká aktuální doby a situací našeho života. Stejně jsou naším vzorem i životní příběhy svatých. Zejména u těch novodobých známe i konkrétní vzory prožívání jejich spirituality uprostřed každodenního rodinného i pracovního života. Vzpomeňme příklad svatého Louise a Zelií Martinové, první kanonizované manžele a rodiče svaté Terezičky z Lisieux. Jako podnikatelé nerezignovali na vysoké nároky vůči sobě ani své rodině a zůstali "věrní v malém" - například nikdy neotevřeli obchod v neděli, i když by jim to přineslo vyšší zisky.

V současnosti existuje na trhu záplava takzvané motivační literatury, která nám má zprostředkovat různé, často zkratkovité, metody k dosažení rychlého úspěchu či efektivity a spokojenosti v práci a soukromém životě. Samozřejmě, ne všechny

můžeme "házet do jednoho pytle", existují i metody, které mají svůj základ v psychologii a mohou nám opravdu pomoci. Například v lepším zvládnání stresu, organizaci času, soustředění se na práci či ve výkonnosti. Problém pro křesťana nastává u typu literatury založené na jiném než křesťanském světonázoru, jako jsou dnes populární východní filozofie nebo hnutí New Age, proti nimž má křesťan právo ohradit se a nečíst je.

Na druhé straně, i když je důležité být ostražitý, není třeba se bát, protože, jak píšete, zdrojem naší pomoci je především Bůh sám, na kterého se obracíme, a jeho osobní zájem o náš životní příběh. Jak je napsáno v Písmu: ... (nic) "nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu" (Řím 8,39). Abychom mohli z pramenů naší víry čerpat, je důležité žít aktivním duchovním životem svátostí, modlitby a společenství. Rovněž je dobré sledovat, jak se k těmto tématům vyjadřuje Církev (v r. 2003 byl například ve Vatikánu vydán doklad o New Age: "Ježíš Kristus - nositel živé vody. Křesťanské úvahy o New Age"). Jak píše profesor Olivieri Pennesi z Lateránské univerzity v Římě, toto hnutí do sebe sice včleňuje prvky křesťanství, ale mění jejich původní význam: "Pozorujeme tam ztrátu koncepce pravdy - je to život ve věku čistého subjektivismu. Bůh tu má tisíc tváří - kosmickou energii, mysl, vesmír, ba přívrženci tohoto hnutí tvrdí, že my sami jsme bohem."

Pro křesťana je působení ve světě a v pracovním prostředí dnes velkou výzvou, ale i privilegovaným pozváním k evangelizaci, někdy skryté, jindy i otevřené. Proto bychom si měli denně vyprošovat dary Ducha Svatého a dar rozlišování, abychom uměli správně reagovat a byli citlivými svědky víry i v dnešním světě, který na nás klade stále vyšší nároky. Bůh nás totiž zve k svobodné a tvůrčí spolupráci na plánu jeho spásy, při které máme jeho příslib, o který se můžeme v jistotě víry opřít: "Nenechám tě bez pomoci, ani tě neopustím." (Joz 1,5)

(podle KN)

Pro zamilované

*Když idol neodpovídá na vaše otázky,
zvedněte sluchátko a hledejte přítele.
On vám odpoví!*

ZAMILOVAT SE DO IDOLU

I to se stává. Dívky se bezmezně zamilují do Kevina Costnera, Leonarda di Capria, Del Piera, Habery, Šatana... Kdo z vás nemá v pokoji alespoň jeden plakát s hvězdou, která vám dívá rovnou do očí? Ale stává se to i klukům. Zbláznit se do Mariah Carey, Claudie Schifferové či jiné hezké ženy. Samozřejmě netýká se to vášně pro Formuli 1 či motokrosově závody. Plakáty ve vašem pokoji jsou jako na výstavě a máme pokaždé nezapomenou připomenout: "Zničíš stěny!"

Obraz idolů ve vašich srdcích je tak silný, že vpíjíte očima jejich tváře a čerpáte z nich sílu, do diáře lepíte jejich fotky, povídáte si s nimi, vše jim svěřujete a věříte, že oni vás pochopí. Láska k velkým osobnostem naplňuje vaše dny. Nesčetné výroky vašich hvězd zaplňují sešity. Doma máte sbírku fotek, přívěsků, triček, šál a pohlednic. A vaše máma váhá, zda má vyhodit všechny tyto krámy nebo vás.

Nechte mě snít

Idol čili osobnost, pro kterou vaše srdce doslova zkolabovalo, se vám zdá být nesmírně blízká, ačkoli je vzdálená a nedosažitelná. Říkáte mu všechno, co se vám přihodí, a protože jste k němu upřímní a něžní, na konci rozhovoru si povzdychnete: "Proč i ty něco neřekneš?" S touto osobností si vytvoříte fantastický, neskutečný vztah, který umožňuje opustit na chvíli běžný život. Ocítáte se ve snu, ve kterém vás možná váš "milovaný" žádá, abyste se za něj vdaly (hluboký výdech!). "Nádherné!" Pomyslí si kdosi. "Nebuďte mě", prosí zas druhý.

Láska na obzoru

Tyto události jsou příležitostí k ... radosti. Ano, protože jsou znamením, že přichází čas lásky. První láska našeho života byla láska obdivu. Nebyla snad naše matka v našich očích ta nejlepší? "Jsi ta nejkrásnější a nejlepší máma na světě", jsme jí často jako děti říkali.

Když v dospívání znovu nastane čas lásky, vybuchne v nás touha připsat svému milovanému všechny nejvýjimečnější a nejlepší vlastnosti: krásu, sílu, moudrost, něžnost... Ještě nejde o pravou lásku, ta přijde potom, postupně. Je to začátek takzvaného "procesu identifikace", abychom použili vědecký výraz. To v praxi znamená přesně to, co cítíte. Přenášíte na jednoho člověka všechno krásné, po čem touží vaše srdce. A touha vede ke splynutí, k jednotě. Je to přechodný okamžik, který vás má přivést k růstu a dozrávání. Je charakterizován snem lásky (Tom Cruise ti lásku nikdy nevyzná, to dobře víš!), ale chybí už jen kousek a tvé srdce se dokořán otevře pro skutečného člověka z masa a kostí. A ten tě bude milovat, protože jsi to ty, a ty mu lásku opětuješ v konkrétním každodenním životě. Se vším krásným i se všemi obtížemi. Identifikace je prostě přechod k tvé vlastní identitě, k vlastní, opravdové tváři.

Přání

V období, kdy stěny studentských pokojů zdobily Duran Duran a po nich Take That, nejoblíbenější film se jmenoval "Vdám se za Šimona Le Bon". Hlavní

hrdinka během celého filmu pronásledovala svůj idol a zcela zapomněla, že doma na ni čeká její kluk! Co to všechno znamená? Že zamilovat se do idolu je zcela normální (zeptejte se vašich rodičů, jaké idoly měli oni). Zpěváci, herci, fotbalisté jsou idoly právě proto, že jsou takoví vzdálení a nikdy se nepřiblíží. Ne, nestrhávejte ze stěn vaše plakáty. Pouze

si občas vzpomeňte, že je třeba nahlédnout i do skutečného světa a říci: "Zdravím, stále jsem tady."

Přeji vám, abyste uměli zachytit signál, který vysílá tato zajímavá zkušenost s "idoly": Že vaše srdce se otevírá lásce. Abyste ji uměli krásně přijmout, když do vašeho života vstoupí milovaný člověk.

MINITEST – Ztratil jsem hlavu**1. Když myslím na svůj idol:**

- a) usmívám se
- b) zhluboka si vzdychnu
- c) dojíámá mě to

2. Dozvěděl jsem se, že můj „idol“ vstupuje do manželství:

- a) je to smutné
- b) mám z toho radost
- c) toto mi neměl dělat

3. A když bych ho potkal?

- a) promluvil bych si s ním
- b) políbil bych ho
- c) nevěděl bych, co říct

4. Asi mu napíši:

- a) abych mu vyznal lásku
- b) abych se o něm něco dozvěděl
- c) abych zjistil, zda se o něm říká pravda

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	11	7	11	3
b)	7	11	3	7
c)	3	3	7	11

Od 12 do 24 bodů

Zamilovaní, co? Dejte si pozor, abyste úplně neztratili hlavu. Mít idoly je dobré, ale poohlédněte se i kolem sebe. Možná objevíte nějaký mladý "idol", který chodí do vaší třídy!

Od 25 do 35 bodů

Zamilovali jste se do idolu a při čtení této kapitoly jste si uvědomili, že je to úplně normální. Klidně tedy proživejte tento okamžik a dovolte srdci, aby se postupně otevíralo pro skutečnou a konkrétní lásku.

Od 26 do 44 bodů

Svatba vašeho "idolu" vás nepřivádí do zoufalství. A navíc víte, že zamilovanost do idolu je nemoc, která rychle přejde a její následkem je otevřenější a zralější srdce. Velmi dobře!

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

47.

V TRAGÉDII SE OBRACÍME NA BOHA

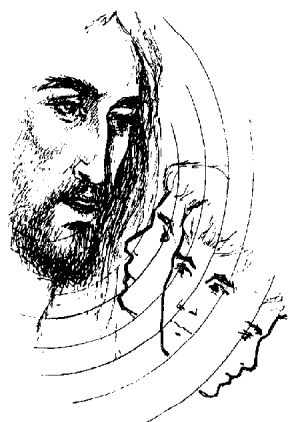
Učení víry

- Ježíš nás povolává k věčnému životu s naším Otcem, který je na nebesích.
- Církev zná skutky tělesného a duchovního milosrdenství.

Podněty na poučení z každodenního života

- Náhlá smrt kamaráda nebo člena rodiny.
- Když vaši nebo cizí zemi postihne přírodní katastrofa, která zanechává za sebou bolest, zkázu, hladomor, nemoci, sirotky a lidi bez přístřeší.
- Když se politický útlak, sociální nespravedlnost nebo genocida stanou příčinou uprchlické krize.

Po 11. září 2001 se kostely, synagogy a mešity naplnily lidmi. Po celém světě zapalovali svíčky. Improvizované kaple byly plné květin a modlitebních úmyslů za mrtvé a za jejich trpící rodiny. V tragických dobách se naše děti přirozeně ptají na Boha a na nebe. Ber tyto otázky s respektem a trpělivostí, protože dobře víš, že ani ty neznáš odpověď na všechno. Modli se se svými dětmi za všechny lidi, které postihla tragédie.

Začátek rozhovoru

Promyslete si, jak byste vy jako rodina mohli konkrétně pomoci někomu, kdo trpí, zejména lidem, kteří se ocitli v tragické situaci.

Jak navázat na téma

Praktickým a zároveň prvním jednoduchým krokem po tragédii, která zasáhne zemi, společnost nebo určitou skupinu lidí – například po povodni v New Orleans, po tsunami v Asii nebo během hladomoru v Africe – je zkontrolovat webové stránky organizací, jako jsou Katolická charita, Červený kříž, Amnesty International, Kampaň za rozvoj člověka, Jezuitská služba pro uprchlíky, Katolická služba podpory a útěchy nebo si už předem pořídit seznam jejich e-mailů. Tyto organizace nejčastěji poskytnou informace, s čím je třeba okamžitě po neštěstí pomoci, ať už jde o naléhavou dodávku nebo o službu. Zjistí, zda vaše farnost také něco neorganizuje. Nauč i své dítě vážit si všeho dobrého, co věřící lidé dělají po celém světě a popřemýšlejte, jak by se případně později mohlo zapojit do tohoto úsilí.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíšovo podobenství o posledním soudu říká, že budeme souzeni podle naší víry a podle toho, jak jsme se chovali k bližním: Mt 25, 31 - 46.

Co na toto téma říká Církev

Podle nauky Katolické církve jsou skutky tělesného a duchovního milosrdenství skutky, kterými prokazujeme Boží milosrdenství a lásku lidem v nouzi. Abychom to lépe pochopili, objasněme si, co znamená Boží milosrdenství. Ve mši svaté se během úkonu kající modlíme: "Pane, smiluj se!" Někdy si možná pod pojmem milosrdenství představíme nějakého chudáka, který se před krutým vladařem vrhá na kolena a prosí o milost a o zmírnění trestu. Toto však není Boží milosrdenství. My neprosíme Boha o milosrdenství proto, že se bojíme jeho hněvu jako trestu za naše hříchy. My ho prosíme, aby se nad námi smiloval, neboť je to jediný způsob, jakým víme, že se projevuje – jako ten, který s nekonečnou láskou a soucitem odpovídá těm, kteří jsou v nouzi, a když my prokazujeme druhým milosrdenství, reagujeme přesně jako Bůh – s láskou a soucitem. Skutky milosrdenství jsou příležitostí, jak projevit Boží lásku a soucit lidem v nouzi.

Známe dva druhy skutků milosrdenství: tělesné a duchovní. Skutky tělesného milosrdenství jsou skutky, kterými pomáháme svým bližním v jejich každodenní materiální a tělesné nouzi. Patří sem: sytit hladové, ujímat se lidí bez přístřeší,

oblékat otrhané, navštěvovat nemocné a vězně, dávat almužnu chudým a pohřbívat mrtvé. Skutky duchovního milosrdenství jsou skutky, kterými pomáháme svým bližním v jejich emocionální a duchovní nouzi. Patří sem: poučovat, radit, těšit, posilovat, odpouštět a trpělivě snášet křivdu.

Krátká modlitba s dítětem

Modleme se nyní k Bohu, k prameni vší lásky a soucitu:

Bože, ty který soudíš, ale i se smilováváš,
děkuji ti za tvou lásku,
kterou mě k sobě ustavičně přitahuješ
stále blíž.
Pomoz mi vidět tě v každém člověku,
se kterým se setkám,
a rozpoznat, jak bych mu mohl pomoci
a posloužit mu,
zvláště když je v nouzi.
Amen.

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 2000. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Miroslav Parajka, farář v Dolních Loučkách.

2000

Začal rok, který je rokem přechodu do nového tisíciletí. V tomto roce jsme se rozhodli opravit fasádu kostela. Oprava začala v červnu. Pan Pelikán s muži postavili lešení kolem kostela. Otloukat se začal kostel v červenci. Otloukání se zúčastnili především mladí lidé a některé ženy. Když byl celý kostel otloučen

omítlá kostel firma Němec z Tišnova. Až fasáda vyschla, byl kostel nalíčen na bílo. Fasáda není rovná, ale na přání památkářů fasáda kopíruje tvar kostela.

Tato oprava stála i s opravou střechy a novými okapy 185 000 Kč.

V srpnu jsme vykonali pouť k Panně Marii Bolestné do Rakouska, Maria Dreieichen.

Na konci srpna byla posvěcena nová škola ve Žďárci. Svěcení se zúčastnili děti, učitelé, občané i politici. Na této škole chodí do náboženství většina dětí.

Zpracoval: R. Mašek

Krátký příběh k zamyšlení: Smůla nebo štěstí?

Před mnoha lety žil jeden starý muž, který měl syna a jednoho koně. Jednoho dne se kůň proboural z ohrady a utekl do hor.

„Upláchl ti kůň?“ řekli sousedé. **„To je ale smůla!“** **„Proč to říkáte?“** zeptal se stařík. **„Jak můžete vědět, že je to smůla?“**

Věřte nevěřte, nazítří večer se kůň vrátil do ohrady, aby se najedl a napil – a přivedl s sebou dvanáct divokých mustangů. Když je farmářův syn uviděl, rychle vyklouzl z domu a zavřel vrata ohrady.

Jakmile se to sousedé dozvěděli, zvolali: **„Třináct koní! Ty máš ale štěstí!“** Ale starý farmář jim odpověděl: **„Jak víte, že je to štěstí?“**

Po několika dnech se farmářův syn pokusil osedlat a zkrotit jednoho z divokých koní, ale spadl a zlámal si nohu.

Ještě týž večer si sousedé pospíšili s dalším unáhleným soudem: **„Tvůj syn si zlámal nohu. Smůla smůl!“** Ale moudrý stařík znovu namítl: **„Jak můžete vědět, jestli je to smůla nebo štěstí?“**

A vskutku! Za několik dní přišli do vsi verbíři a všechny zdravé mladé muže odvedli do války, ze které se už žádný z nich nevrátil. Farmářův syn se ale díky své zlámané noze zachránil.

Páté evangelium

26.

Ježíš vešel do chrámu, spatřil zástup těch, kdo tam kupovali a prodávali, a řekl: Z tohoto místa se stalo lupičské doupě, ale mě to neznepokojuje, neboť chrámem, v němž se Bůh uctívá v duchu a v pravdě, je celý svět.

Ježíš vešel do chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě kupovali a prodávali, zpřevracel stoly směnárníkům a lavice prodavačům holubů a řekl jim: „Je psáno: 'Můj dům at' je domem modlitby', ale vy z něho děláte lupičské doupě." (Mt 21,12-13)

V celém našem Novém zákoně (byť se k tomuto tématu vrací vícekrát) nenajdeme jiné místo, které by tak jasně odmítalo představu „posvátna“ a směřovalo k myšlence „skutečné nábožnosti“, jež pro setkání člověka s Bohem nevyžaduje žádné rituální pozlátko. Jestliže se nějaké místo stane posvátným, nemohou být ostatní místa jiná než obyčejná a všední. Tak ztrácejí svůj původní charakter „stvoření“, které pouhým svým bytím odkazuje ke svému Stvořiteli. Zasněžíme-li jeden den Bohu, odnímáme mu tím zároveň všechny ostatní dny. Stane-li se nějaké gesto rituálním, všem ostatním pohybům posvátnost upřeme.

Je tedy zřejmé, že posvátnost dusí a ohrožuje nábožnost. Kult upadá a přestává mít cokoliv společného se skutečným životem, a tak je posléze lidský život ochuzen o jinak zcela samozřejmý vztah k Bohu a nakonec se bez Boha obejde docela.

Proto snadno pochopíme, proč vymizení „posvátného“ z moderního světa plní mnohé katolické teology nadšením. Nese s sebou totiž opravdové duchovní osvobození, které připravuje cestu obrození přirozeného „smyslu pro Boha“. Jde o jeden z nejdůležitějších úspěchů naší kultury.

Nechme tedy kupce a prodavače znesvěcovat chrámy, neboť tak přibližují jejich zánik. Až už tu nebudou žádné kostely a Bůh bude uctíván ve všech lidských

příbycích, až nebudeme neděli přikládat žádný zvláštní význam, neboť všechny dny patří Bohu, a až nebudeme mít žádné obřady a modlitby, protože pravou modlitbou a nejdůležitější bohoslužbou je v životě úplně všechno: jídlo, láska, spánek, práce, hra i boj, teprve pak budou všichni lidé žít v dokonalém a nepřetržitém spojení s Bohem a budou si ho neustále a neúnavně připomínat!

Stále v nás však přetrvává cosi ze staré, „posvátné“ mentality a nedopřává nám to klidu.

Co když jsme si sled událostí vyložili špatně? Co když se Bůh z lidských životů nevytratil proto, že se příliš rozmohlo „posvátno“, ale bylo tomu právě naopak: nejdřív lidé ztratili vztah k Bohu, a pak vymizelo i ono? Potom by situace byla mnohem vážnější a optimismus našich teologů by vůbec nebyl na místě. Pouhá desakralizace by asi k obrození víry nestačila.

A co když – ano, až tak daleko nás zavádí a vnitřně mučí vžitý způsob myšlení a pozůstatky starých představ – co když „posvátno“ je psychologicky nutné, má-li se udržet „nábožnost“?

A co když je nutné i teologicky? Co když je oprávněné domnívat se, že současný svět se nenachází v původním, Bohem zamýšleném stavu, ani ve stavu konečném (oslaveném), a proto je třeba bojovat se zlým duchem i pomocí křtů a požehnání a rituálně předjímat Boží království stavbou chrámů, slavením neděle a náboženskými slavnostmi?

Ovšem na náměstích nebeského Jeruzaléma se už žádné kostely vypínat nebudou: „desakralizace“ bude dokonána. Proto soudíme, že teologie desakralizace je v naprostém pořádku a že jen díky své mimořádné jasnozřivosti o pár let události předběhla!

Možná že naše nejistota je pouhým pozůstatkem dvou starých představ, které se nám dosud nepodařilo zcela zbavit mýtického nádechu – představy o dědičném hříchu a o příchodu Božího království na konci věků. Vidíme tedy, že když nejsme neustále ve střehu, pak i ty nejvýznamnější výdobytky současného teologického myšlení neustále podryvá pochybnost!

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Co nás čeká

Zpovídání před Velikonocemi

Olší:	pátek 12. dubna	15:00
Žďárec:	sobota 13. dubna	10:00
Dolní Loučky:	neděle 14. dubna	14:30

19. dubna – Velký pátek

Tento den, památka umučení Páně, je dnem přísného půstu (půst od masa a půst „újmy“ - jen jednou za den úplné nasycení). Půst od masa jsou povinni zachovávat všichni, půst újmy pak věřící od 12 do 60 let.

Pořad bohoslužeb ve Svatém týdnu

Ve všech farnostech budou bohoslužby ve stejný čas a to:

Zelený čtvrtek	18:00
Velký pátek	18:00
Bílá sobota	20:00
Hod Boží	v obvyklý čas nedělní mše svaté
Velikonoční pondělí	Žďárec: 8:00 Dolní Loučky: 9:30

Pouť k sv. Jiří v Olší

Ve středu 24. dubna 2019 v 17:00 bude ve farním kostele v Olší sloužena poutní mše svatá k patronovi kostela sv. Jiří.

Prosby za úrodu

Tak jak se dřív chodilo prosit do polí za úrodu, půjdeme i my na svátek sv. Marka 25. dubna. Začínáme v 16:00 hod v kostele v Dolních Loučkách a potom jdeme procesím ke kapliče sv. Jana Nepomuckého pod hřbitovem.

TURISTIKA PRO DUŠI

ČISTÉ SRDCE

Každý okamžik na hoře Blahoslavenství přináší nové poznání. I nyní - dozvídáš se šesté blahoslavenství.

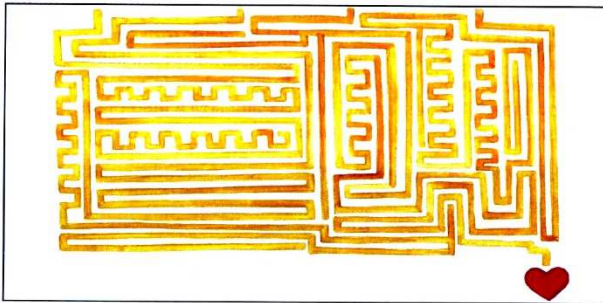
Ti, kdo mají čisté srdce jsou...
Zbytek blahoslavenství najdeš,
když správně
projdeš
cestou
v srdci.

Asi to znáš:

- * zlost na sourozence,
- * lhaní otci,
- * neochota pomoci,
- * pohrdání spolužačkou,
- * posmívání se sousedovi.

Možná si řekneš: maličkosti. Ale každá taková maličkost působí jako malá saze, která padá na srdce. Už několik sazí umí srdce pořádně zašpinit, zatížit. Jak se dá s takovým srdcem vidět Boha? Srdce se nedá umýt mýdlem a teplou vodou. Srdce mohou očistit slzy lítosti a konání dobra. Očišťuj své srdce každý večer při zpytování svědomí.

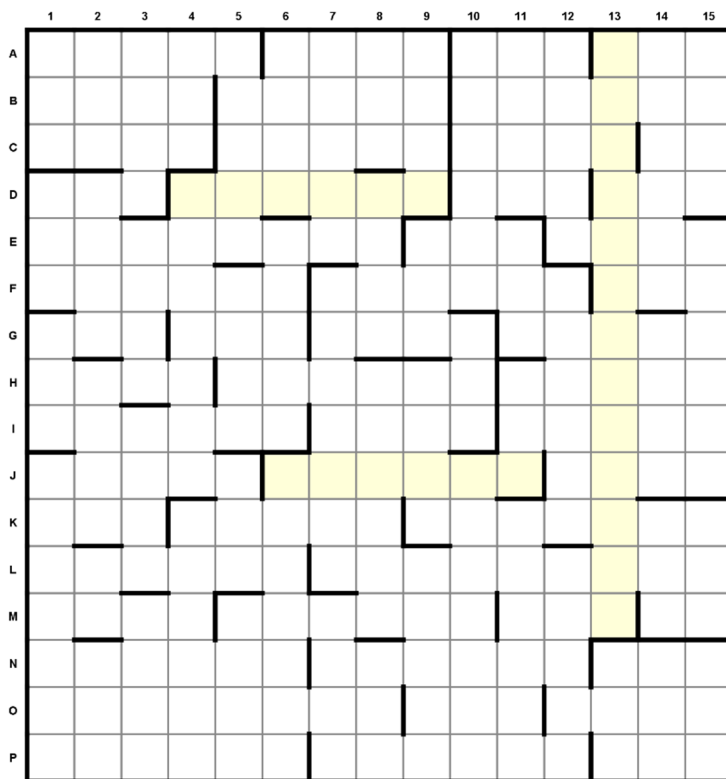

Kdo se snaží žít podle svého svědomí, má čisté srdce. Jeho myšlenky, slova a skutky jsou přímé, upřímné. Chlapec na obrázcích 4-krát pomohl sousedce - ale jen jednou to udělal nezištně - opravdu jen proto, že chtěl pomoci. Bludiště ti ukáže, kdy to bylo. Tehdy skutek vedl k čistému srdci.

Vybarvi modře plochy s vlastnostmi, které nepatří do čistého srdce. Červeně vybarvi plochy s vlastnostmi, které do něho patří. Vyber si jednu dobrou vlastnost, o kterou se budeš celý měsíc snažit.

V dubnu si letos připomínáme úžasnou Boží vlastnost. Dokonce i jeden den dostal podle ní své jméno...

Vodorovně

- A. hned, první muž, angl.starý, šachový konec
- B. jeden ze smyslů, sarmaté, lyričtí básníci
- C. sídlo v jižním Vietnamu, okázalost, drotenina, zn.chloru
- D. pobídka, *TAJENKA 1*, výběžek kamenný nástrojů sloužící k upevnění, angl.ven
- E. román Leopolda Alase, angl.kůzle, hadí citoslovce
- F. tyčinka dřevěná, vhánět vzduch, část úst
- G. bezválečný stav, donucení, třída bez t, moudrá žena (zast)
- H. unylé, odstraňovat z povrchu, rychle pečený plátek masa
- I. malá Deana, oslovení matky (famil), ženské jméno (1.9.)
- J. duchovní bytost stvořená Bohem, *TAJENKA 2*, vsunutí
- K. zkratka amerického dolaru, smuteční oznámení, iris

L. toulání, oznamovat dopředu

M. malá oj, druh účesu, vlastní primátům, zn.titanu

N. církevní sněm, lať, nejvyšší karta

O. vyšnutí z větné vazby, špaň. exkrálovna, postava opery: Gounod - Romeo a Julie

P. cena, hlízy batátovníku, kód slovenské koruny

Svisle

1. SPZ Rimavské Soboty, hora pražské plošiny, římsky 2500, turistický autobus

2. domácky Alena, spanilí, zub (odborně), část vozů, anglicky jedna

3. neobutá, český architekt, babylónský bůh bouře a deště, soukenický tovaryš

4. ozvěna, úplně nejmiň, bramborová pochutina

5. náš básník, plod luštěnin, lesklý nátěr, indonés.ostrov

6. alodium, lastura osemení (obal semene), vynálezce slepeckého písma

7. parohatý přežvýkavec, lehký spánek, uzavřené členství

8. souhlas, vlastní lamám, zhotovená ražením, zkr. albánská tisk.agentůra

9. diplomatické posláni, kydnutí, američan (slang.), vzdálit se autem

10. mužské jméno (20.2.), SPZ Prahy, přepychová

11. starověký drnkací hudební nástroj, masa lidí, kód Slovinska, být nemocný

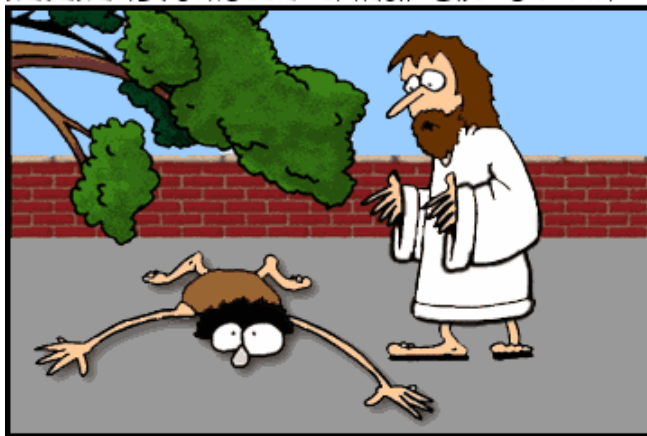
12. lisovaný tvrdý bonbon, část luku, kožní choroby

13. **TAJENKA 3**, něm.led

14. angl.obvinít, atol v souostroví velké sundy, angl.jíst, stanice technické kontroly

15. řeka Anglie, číše (v ruském prostředí), mravní čistoty, angl.dub

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

ZACHEE, NEMUSEL JSI TAK SPĚCHAT...

Nezbedův humor

„Tati, já už ten míč nechci, je nehodný.“

„A copak provedl, že je nehodný?“

„Rozbil okno.“

„Naše učitelka ví všechno.“

„Tak se jí zeptej, kde jsem nechal papuče.“

„Tak kolik jsi chytil ryb?“

„Ještě jednu a budu mít první.“

Křesťana ve starém Římě honí lev. Křesťan letí ulicemi, pak vyběhne ven branou a vběhne do lesa. Tam kličkuje mezi stromy. Nakonec je mu jasné, že neunikne. Lev ho dohání. A tak v zoufalství padne na kolena.

„Bože můj,“ úpěnlivě se modlí, „učiň z tohoto lva křesťana.“

V tu chvíli padne lev na kolena a modlí se: „Děkuji ti, Bože, za stravu, kterou teď budu z tvé milosti požívat...“

Otec devíti dětí vzpomínal, jak se postupem doby a zkušenostmi měnil: „Když náš prvorozený dostal kašel a začal kýchat, volal jsem pohotovost. Když ten poslední spolknul desetník, jenom jsem podotkl, že mu to strhnu z kapesného.“

V kostele při kázání chce kněz zjistit zbožnost svých farníků: „Povstaňte, chcete-li do nebel!“

Věřící všichni povstali, až na jednoho muže v první lavici.

„Vy nechcete do nebe?“ ptá se udiveně kazatel.

„Až umřu, tak ano“ odvětil muž. „Ale vy jste to řekl tak, že jsem si myslel, že se jede hned teď.“

Potká šnek šneka, který je velmi polámaný, samá boule a modřina, každé oko zahnuté jinam.

„Co se ti stalo?“

„Škoda řeči. Šinu si to takhle po stráni dolů po nádherně rovné pěšince, pořádně to rozjedu a v tom přede mnou vyrostla houba.“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)